

SJORS van de Rebellenclub

10 augustus 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 32

Vreemde

Op deze bladzijden geven we een overzicht van een aantal vreemde gebruiken die er bij diverse volkeren op onze aardbol bestaan. Natuurlijk zouden we er nog veel meer kunnen opnoemen, want bijna elk volk heeft wel zijn typische bijzonderheden. We moeten echter beknopt zijn en daarom dit korte overzicht. Je vindt er tekeningen bij van onder andere vreemde haardrachten en hoofdtooien, van tatoeëringen, kleding enzovoort. Het hoe en waarom van al deze in onze ogen vreemde gewoonten is meestentijds moeilijk na te gaan. De geleerden die zich daarmee bezighouden (en die wij ethnologen, dat is volkenkundigen noemen) staan vaak zelf voor onoplosbare raadsels.

Het ligt in onze bedoeling binnenkort op dit onderwerp terug te komen. We zullen het dan hebben over vreemde wapens en dergelijke.

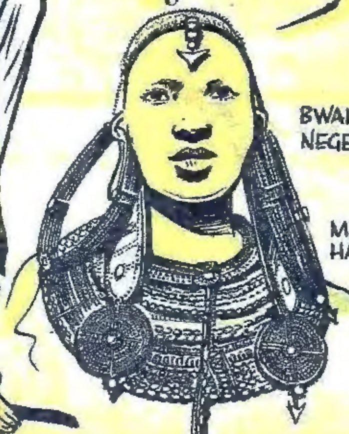

gewoonten bij verre volkeren

EVA, DIE DOOR PROFESSOR KORB IN EEN GROT WAS VASTGEBONDEN, WERD DOOR KAHANAM BEVRIJD. INSPECTEUR REINER LIET KORB ONTSNAPPEN.

Inspecteur Kahanam

VOOR U, KAHANAM! EEN TELEGRAM UIT GENUA NA UW VERZOEK OM INLICHTINGEN!
IN ORDE!
TWA

LUISTER EVA! DE SMYRNA HEEFT GENUA VERLATEN MET BESTEMMING NAPELS. KAPITEIN IS EEN ZEKERE ANDRIOS...

VEEL GELUK!
BEDANKT!
EVEN LATER...

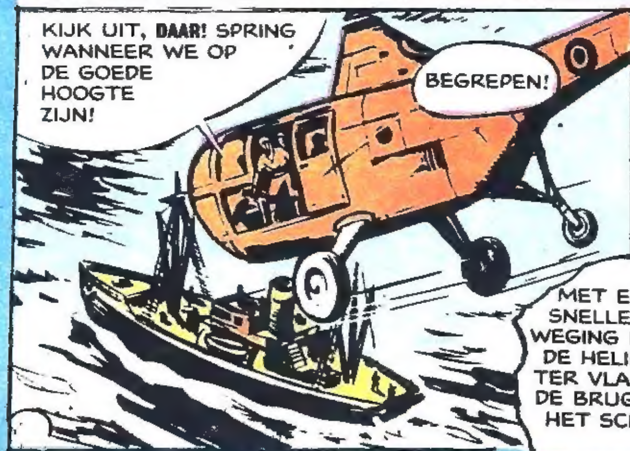

DE VOLGENDE MORGEN VROEG LANDDE HET TOESTEL OP HET VLIEGVELD VAN NAPELS.
WORD WAKKER, KAHANAM! WE ZIJN ER!

DRIE ITALIAANSE PARACHUTISTEN BEGROETTEN KAHANAM...
IS ALLES KLAAR?
PAA
10317
TOT UW ORDERS, INSPECTEUR! DE HELIKOPTER WACHT!

WEES VOORZICHTIG, KAHANAM, HET WORDT GEVAARLIJK!
JA!... TOT VANAVOND BIJ DE HAVEN!

WIJ MOETEN ONS IN VOLLE ZEE VAN EEN KLEIN SCHIP MEESTER MAKEN. ZIJN JULLIE GOED GEWAPEND?
TOT DE TANDEN!
creal presse

WIJ MOETEN HEN BIJ VERRASSING NEMEN, ANDERS IS ALLES VERLOREN! IK ZAL DOOR DE RADIO AANWIJZINGEN GEVEN, TERWIJL JULLIE DE BEMANNING VOOR JE REKENING NEMEN!

KIJK UIT, DAAR! SPRING WANNEER WE OP DE GOEDE HOOGTE ZIJN!
BEGREPEN!
MET EEN SNELLE BEWEGING KOMT DE HELIKOPTER VLAK BIJ DE BRUG VAN HET SCHIP...

VERDRAAID! WE WORDEN AANGEVALLEN!
GEEN PANIEK! WIJ ZIJN MET DRIEMAAL ZOVEEL MAN ALS ZIJ!
NU!
SMYRNA

Het zwarte veulen

DE AVONTURIER DICK TURPIN HAD LUCY EN WILL DERRING HET VEULEN VAN ZIJN PAARD BESS GEGEVEN. LATER DREEF EEN JALOERSE MEDEWERKER VAN DE KERMIS, WAAR DE KINDEREN ZICH BIJ AANGESLOTEN HADDEN, TOBY HET BOS IN. MAAR ZE KREGEN HET DIER WEER TERUG.

IN EEN TENT VAN DE REIZENDE KERMIS LAG HET JONGE VEULEN ERNSTIG ZIEK.

ARME TOBY! HIJ HEEFT NATUURLIJK KOU GEVAT!

MISSCHIEN KAN MENEER CRUNCHER ONS HELPEN!

BARNY CRUNCHER, DE EIGENAAR VAN DE KERMIS, WAS EEN GOEDHARTIG MAN.

HIJ IS ER SLECHT AAN TOE. HIJ HEEFT EEN DOKTER NODIG!

IK GA DE DOKTER HALEN, LUCY!

EERST LAAT IN DE MIDDAG ARRIVEERDE DE DOKTER.

HIJ IS ER ERG AAN TOE. HOGE KOORTS MET COMPLICATIES. ER IS ER MAAR ÉÉN DIE HEM KAN HELPEN, MAAR DAT IS EEN STRUIKROVER!

O! HOE HEET HIJ?

TURPIN IS ZIJN NAAM, EEN VERMETELE AVONTURIER! MAAR HIJ WEET ALLES VAN PAARDEN!

LUCY'S HART SPRONG OP, HOEWEL ZE HAAR GEVOELENS TRACHTTE TE VERBERGEN. DICK WAS HAAR VRIEND!

HIJ HAD TOBY VAN DE WREDE ZIGEUNER GERED EN HIJ HAD BELOOFD HAAR TE HELPEN ALS DAT NODIG WAS!

LUCY LEENDE EEN KERMISWAGEN. ALLEEN WILL KENDE HAAR PLAN.

IK MOET NAAR DICK TOE! HIJ KAN NIET HIERHEEN KOMEN, MAAR MISSCHIEN WEET HIJ RAAD!

DICK KOMT DIRECT! DAAR KEN IK HEM WEL VOOR!

MAAR ACHTER EEN HEG LUISTERDE EEN VIJAND, DE KLANTENLOKKER VAN DE KERMIS.

WAT EEN GELUK! NU KAN IK MIJN REKENING MET TURPIN EN DE KINDEREN VEREFFENEN!

EEN HALF UUR LATER NADERDEN RUITERS HET KERMISTERREIN.
ALS DIE MAN GELIJK HEEFT, ZULLEN WE TURPIN EINDELIJK TE PAKKEN KRIJGEN! BEWAAK HET TERREIN EN KIJK UIT NAAR DIE WAGEN!

INTUSSEN WAS LUCY BIJ DICKS SCHUILPLAATS AANGEKOMEN.
DICK! DICK! BEN JE DAAR? O...

LUCY ZAG EEN GEBAARDE, ONBEKENDE MAN...
WIE ZOEKT U, JUFFROUW? HIER OVERNACHT ALLEEN EEN OUDE ZWERVER!

MAAR TOEN...
NEEM ME NIET KWALIJK! MAAR IK MOEST ME VERMOMMEN OM AAN DE SOLDATEN TE ONTKOMEN!

LUCY VERTELDE WAT ER WAS GEBEURD.
WAT? IS TOBY ZIEK? DAN KOM IK DIRECT! ONDANKS DE SOLDATEN!

DIE AVOND KWAM EEN ONBEKENDE BIJ DE KERMIS AAN.
AH, DAAR IS LUCY! NERGENS ACHTERVOLGERS EN BESS IS GOED VERBORGEN!

GEEN GEVAAR VERMOEDEND VOLGDE DE MAN LUCY DE TENT IN.
O, DICK, IK BEN ZO BANG! HIJ ADEMT BIJNA NIET MEER!
MAAK JE NIET BEZORGD! IK HEB EEN GOED MIDDELTJE, GETROKKEN VAN BOSKRUIDEN!

MAAR BUITEN...
...SLOOP EEN MAN VLUG WEG!

BIJ HET LICHT VAN EEN LANTAARN VOCHT DICK VOOR TOBY'S LEVEN.
HIJ HAALT HET WEL, LUCY! HIJ ADEMT AL WEER!
O, DICK! DENK JE DAT HIJ EEN KANS HEEFT?

MAAR TERWIJL ZE TOBY'S LEVEN PROBEERDEN TE REDDEN...
...WAREN DE SOLDATEN BEZIG HEN IN TE SLUITEN!

De slavenkoopman van Pompeï

OP AANRADEN VAN DE VLOOTCOMMANDANT PLINIUS WAREN MARCUS VALIA EN KELTON NAAR POMPEÏ GEGAAN OM DAAR TE ZOEKEN NAAR DE SLAVENJAGER BARSIUS, DIE KELTONS BROER EN ZUSTER ONTVOERD HAD. ENIGE LICHTE AARDBEVINGEN HADDEN DE LANDSTREEK CAMPANIË GETROFFEN. DIE NACHT WANDELDEN VALIA EN KELTON NAAR DE HAVEN EN ZAGEN TOEN PLOTSELING HET VRACHTSCHIP LIGGEN, WAARMEE BARSIUS GEVLUCHT WAS...

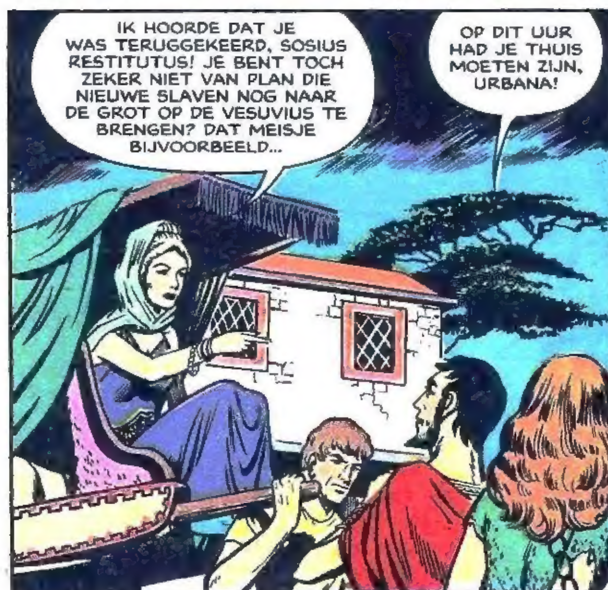

HEFTIG TEGEN-STRIBBELEND WERD DE MAN DOOR TWEE STADS-WACHTERS WEG-GESLEURD.
HIERHEEN, BARSIUS! DIT IS DE KORTSTE WEG NAAR... VERDRAAID! DAT ONTBRAK ER NOG MAAR AAN! DAAR IS URBANA!

KIJK! ZE WORDEN AANGESPROKEN DOOR EEN VROUW IN EEN DRAAG-KOETS!
MAAR... ZE WIJST OP MILJA! WAT ZOU ZE WILLEN?

IK HOORDE DAT JE WAS TERUGGEKEERD, SOSIUS RESTITUTUS! JE BENT TOCH ZEKER NIET VAN PLAN DIE NIEUWE SLAVEN NOG NAAR DE GROT OP DE VESUVIUS TE BRENGEN? DAT MEISJE BIJVOORBEELD...
OP DIT UUR HAD JE THUIS MOETEN ZIJN, URBANA!

JOUW DUISTERE ZAKEN GAAN MIJ NIETS AAN, MAAR IK WIL JE WEL VRAGEN MIJ DIE JONGE SLAVIN TE SCHENKEN. HET MEISJE ZAL HET GOED BIJ ME HEBBEN EN IK KAN NOG WEL WAT HULP GEBRUIKEN!
MAAR... DAT KIND HEEFT AL EEN PAAR MAAL GEPROBEERD TE ONTSNAPPEN! BOVENDIEN... WIE BETAALT MIJ?
HM! VOORUIT MAAR! MAAK HAAR LOS, MANNEN!

ZWIJG! DAT KOMT IN ORDE, BARSIUS!
DANK U, MEVROUW! MAAR MAG IK BIJ MIJN BROERTJE UDON BLIJVEN?

OP HET-ZELFDE OGEN-BLIK IN DE HAVEN...
KIJK EENS NAAR DAT WATER! HET IS WINDSTIL EN TOCH ZIJN ER HOGE GOLVEN!
GOOI DE TOUWEN LOS! ANDERS SLAAN WE TEGEN HET HAVENHOOFD TE PLETTER!
WEGROEIEN! HET IS HIER NIET PLUIS!

De man

door Sef Muris

In een matige vaart reed de postkoets tegen de helling op. Plotseling klonken enkele schoten en in het daaropvolgende ogenblik kwam de koets met luid gekners van remmen tot stilstand. De vier passagiers vlogen door de schok van hun zitplaatsen en de enige vrouwelijke passagier, een meisje van een jaar of twintig, uitte een kreet van schrik.

De reizigers wierpen een blik door de bestofte ruiten en zagen drie gemaskerde kerels, die elk een revolver in hun hand hadden. Een van hen hield zijn wapen op het portier van de koets gericht, terwijl de twee anderen de koetsier en zijn begeleider in bedwang hielden. Ze bevalen de mannen hun geweren op de grond te gooien en daarna moest de begeleider aan de aanvoerder van de bandieten een geldkist overhandigen. Met een paar revolverschoten forceerde de rover het slot van de kist. Vervolgens grepen zijn begerige handen de bundels bankpapier, waarna hij de kist wegschopte.

Toen rukte hij het portier van de koets open en riep met barse stem: „Eruit jullie. We zullen jullie eens even ontlasten van je geld en je sieraden."

De drie mannelijke passagiers stapten met hun handen in de lucht uit en spoedig waren hun geld en horloges in handen van de rovers. Vervolgens greep de aanvoerder van de bandieten de handtas van het meisje en terwijl hij dit deed, vestigden zijn hebzuchtige ogen zich op de gouden broche, die op de blouse van het meisje zat.

„Alstublieft, laat me deze broche behouden," smeekte het meisje. „Het is een aandenken aan mijn moeder."

De bandiet lachte honend achter zijn masker en wilde de broche van haar blouse rukken. Een van de mannelijke passagiers kon zich niet langer bedwingen en vloog op de bandiet af. Maar zijn dapperheid baatte niet veel. Hij kreeg van een van de kerels een slag met een revolver op zijn hoofd en zakte bewusteloos in elkaar.

Na dit incident scheen de leider van de bandieten opeens geen belangstelling voor de broche meer te hebben. Hij schreeuwde een kort bevel, waarna de rovers op hun paarden sprongen en snel uit het gezicht verdwenen.

De achtergebleven reizigers hielden zich bezig met de gewonde man. Dank zij hun zorgen kwam hij al gauw weer bij. Ze vroegen hem of hij de reis naar Crownville kon vervolgen. Hij knikte en

uit Arizona

in een terneergeslagen stemming reed de koets met zijn beroofde passagiers naar het stadje.

Toen de koets weer reed, begonnen de passagiers opgewonden te praten. Ze scholden op de bandieten en ze hoopten, dat de sheriff van Crownville de schurken gauw zou weten te arresteren. John Stewart, de man die de klap op zijn hoofd had gekregen, zei niet veel. Begrijpelijk, want hij voelde zich verre van lekker.

„Jullie wonen niet in Crownville," zei het meisje, dat Doris Cullum heette, „anders wisten jullie wel, dat de sheriff weinig kans heeft die bandieten te arresteren. Er hebben de laatste tijd al zoveel misdaden in Crownville en omgeving plaatsgevonden en er is er nog niet één opgehelderd. De schurken, die dit allemaal op hun geweten hebben, zijn slim en geraffineerd, dat verzeker ik jullie."

Een kwartier later reed de postkoets het stadje binnen. De twee mannen op de bok schreeuwden tegen de mensen op straat dat ze overvallen waren. Toen de koets tot stilstand gekomen was, stond er in een ommezien een grote groep nieuwsgierigen omheen en het nieuws van de overval verspreidde zich als een lopend vuurtje door de stad.

„Meneer, ik moet u nog bedanken," zei het meisje tegen John Stewart, toen ze uit de koets waren gestapt.

„Geen dank, juffrouw. Ik ben blij dat u de broche hebt kunnen behouden. Daar heb ik dat beetje hoofdpijn van mij wel voor over."

„Mag ik op mijn beurt iets voor u doen? U hebt geen geld meer en mijn vader kan u best wat lenen," stelde Doris Cullum voor.

„Dat is niet nodig," antwoordde John, terwijl ze zich uit de menigte verwijderden. „Ik heb nog genoeg geld bij me. Ik had namelijk al zo half en half op een overval gerekend en daarom had ik het meeste geld in een zakje op mijn lichaam gebonden."

„Dat is slim van u. In deze streek moet je op alles verdacht zijn."

„U kunt me wel een plezier doen," ging John verder. „Vertel me eens waar ik het beste hotel van Crownville kan vinden."

„Er zijn maar twee hotels in de stad en het beste is dat van mijn vader," zei Doris lachend.

„Dan kom ik bij u logeren, juffrouw."

„Zegt u maar Doris. Iedereen in Crownville noemt me zo."

„Doris, kan ik je straks even onder vier ogen spreken?"

„Natuurlijk," zei Doris. „Kijk, daar is ons hotel."

Ze gingen naar binnen en werden prompt van alle kanten met vragen bestormd. Een goed uur later, nadat John zich verfrist had en aan tafel had plaatsgenomen, zei Doris: „Dadelijk nadat u gegeten hebt kunt u me spreken boven op de gang voor uw kamer."

„En waarover wilt u me spreken?" vroeg Doris een kwartier later nieuwsgierig.

„Kan niemand ons gesprek hier afluisteren?"

„Nee, meneer Stewart. Er is geen mens boven."

„Luister, Doris. Ik ga je iets belangrijks vertellen en jij kunt me helpen bij wat ik van plan ben, maar je moet erover zwijgen, tegen iedereen. Beloof je me dat?"

„Natuurlijk. Waar gaat het over?"

„Luister. Ik ben naar Crownville gekomen met een speciale opdracht. Ik moet namelijk proberen een einde te maken aan de misdrijven, die in deze streek geregeld plaatsvinden. Je zult het misschien raar vinden als ik zeg dat ik blij ben dat de postkoets is overvallen."

„Omdat u nu weet hoe de bandieten er uit zien? Ik was zo geschrokken dat ik absoluut geen idee heb wie die schurken in werkelijkheid waren," zei Doris.

„Ik hoop de bandieten te vangen door middel van het geld dat ze hebben gestolen. Ze gaan het natuurlijk vroeg of laat uitgeven. Ik heb de nummers van de bankbiljetten die in de geldkist zaten en ook die van de biljetten die uit mijn portefeuille gestolen zijn."

„O," zei Doris peinzend, „ik begrijp het al. U wilt dat ik het geld dat ik hier in het hotel ontvang controleer en de nummers noteer."

„Ik ben bang dat dat te lastig zou zijn," zei John nadenkend. „Als het druk is in de zaak, heb je daar geen tijd voor. Wat je wel kunt doen is de naam van de betrokken klant op het biljet krabbelen zo gauw je hem zijn wisselgeld hebt teruggegeven. Dat gaat vlugger. Tussen haakjes: ik hoop dat je alle mensen die hier in de zaak komen kent?"

„We hebben weleens een klant, die ik niet ken, maar dat is een uitzondering. Wat we echter wel moeten doen is mijn vader in vertrouwen nemen, want hij ontvangt ook geld."

„Dat zullen we dan maar gauw doen," zei John.

Meneer Cullum werd op de hoogte gebracht en daarna begaf John zich naar sheriff Nelson van Crownville. Hij stelde zich aan de sheriff voor en vertelde hem zijn plan om een eind te maken aan het banditisme in het stadje. De sheriff was het ermee eens. Ze besloten ook nog de winkelier Anderson in het komplot te

betrekken. Als de rovers niet in het hotel kwamen, zouden ze toch allicht de winkel van Anderson binnenlopen.

John wilde net afscheid van de sheriff nemen toen een grote, breedgeschouderde man het kantoor binnenstapte.

„Meneer Stewart, dit is mijn assistent Bob Johnson," stelde de sheriff hem aan John voor. „Hij is de schrik van alle vechtersbazen in de omgeving en hij

Vervolg op blz. 14

Spelend speelgoed

De picknick van de koning

Op een dag in de zomer toen het heel mooi weer was, bedacht de koning van Speelgoedland, dat hij heel veel zin had om te gaan picknicken. Hij liet Tommie bij zich roepen en vertelde hem wat hij van plan was. „Ik ken een plekje in het bos vlak bij een vijver dat prima geschikt is om te picknicken," zei de koning. „Maar zoals je wel begrijpt heb ik weinig zin om alleen te gaan. Daarom nodig ik jou en je vriendin Dollie Dimpel uit om met me mee te gaan. Pogo, mijn lakei, en mijn hond Tinus gaan ook mee. En als je wilt mag je je broertje Tim ook wel meenemen, als je er maar voor zorgt dat hij geen kattekwaad uithaalt en dat hij niet de hele boel op stelten zet."

„Wel bedankt voor de uitnodiging, Majesteit," zei Tommie. Maar terwijl hij door de lange paleisgangen liep, maakte hij zich zorgen. Hoe kon hij voorkomen dat Tim geen kattekwaad zou uithalen? Hij vond het een moeilijke opdracht.

Tommie ging de anderen waarschuwen, zoals de koning hem had opgedragen, en een uur later stapten ze met zijn allen in het koninklijk rijtuig. Tim had een klein zeilbootje meegebracht, dat hij op de vijver in het bos wilde laten varen. Maar natuurlijk kon hij niet wachten tot hij bij de vijver was. Hij had een touwtje aan de boot gebonden en liet het buiten het rijtuig bengelen. Het bootje maakte wilde bewegingen en op een gegeven ogenblik bonsde het zelfs tegen het hoofd van de koning.

Tommie zag dat de koning hier boos om was en daarom nam hij Tim het bootje af. Om hem zoet te houden gaf hij hem een stuk of wat ballonnen.

„Blijf nu mooi stil zitten en blaas deze op," zei hij. Dat deed Tim.

Een tijdlang was hij druk in de weer met de ballonnen. Maar toen ze eenmaal opgeblazen waren, woei de wind eronder en een van de ballonnen werd tegen het hoofd van de koning geblazen. Tommie zag het gebeuren en zei tegen Tim, dat hij voorzichtig moest zijn. Tim hield zijn ballonnen nu buiten het rijtuig, maar de wind maakte er zich opnieuw meester van en blies ze tegen het paard, dat voor het rijtuig liep. Eén ballon raakte het dier precies op de neus. Het paard schrok en het begon te hinniken en te steigeren.

„O, wat leuk," riep Tim, maar de anderen dachten er heel anders over, want de koets maakte allerlei hotsende en botsende bewegingen en reed op een gegeven ogenblik tegen een boom. Op datzelfde moment raakte een van de wielen los. De koets helde gevaarlijk naar één kant over en kwam tenslotte in de berm van de weg tot stilstand.

Geschrokken klom het gezelschap eruit. „Lieve help," zuchtte de koning, „nu kunnen we niet meer rijden. We zullen verder moeten lopen. Maar ik geloof dat de bosvijver niet ver meer is, dus laten we maar op pad gaan."

En zo gingen ze op stap. Tommie en Pogo droegen de picknickmand, Tim droeg zijn ballonnen en de koning droeg het zeilbootje van Tim. Ze liepen en liepen, maar de bosvijver kwam nog steeds niet in zicht. „Ik ben bang dat we verdwaald zijn," zei de koning, toen ze een brug over een klein riviertje passeerden. „Het komt me zo onbekend voor. Ik ben hier nog nooit geweest."

Juist op dat ogenblik klapte een van de ballonnen, die Tim in zijn hand had. BANG ging het. „Help," riep de koning, die niet wist wat er gebeurde. Van schrik liet hij Tims bootje uit zijn handen vallen en dit belandde in het water van het riviertje.

„O, kijk nou eens," jammerde Tim. „De koning heeft mijn bootje in het water laten vallen. We moeten het eruit halen. Kom mee, allemaal."

Hijgend en zuchtend holden ze met zijn allen langs de oever. Na enige tijd werd het riviertje breder en mondde uit in een grote stroom. Gelukkig zagen ze nu ook het bootje van Tim. Het was tegen een grote zeilboot op gevaren, die aan de kant gemeerd lag. Ze liepen erheen, pakten het bootje en haalden het op het droge.

„Lieve help," zuchtte de koning, terwijl hij in het gras ging zitten, „wat ben ik moe. Ik kan voorlopig geen stap meer lopen. Weet je wat we doen? We huren die grote zeilboot daar en dan gaan wij fijn met zijn allen een tochtje op het water maken."

Ze vonden het allemaal een goed idee en dus deden ze wat de koning had voorgesteld. Ze stapten in de grote boot en Tim liet zijn zeilbootje erachteraan varen; in zijn ene hand had hij het touwtje, waaraan het bootje vastzat, en in zijn andere hand hield hij de ballonnen.

„Mensen," zei de koning, toen ze allemaal aan boord waren, „als we niet op zoek gegaan waren naar Tims bootje, zouden we nooit op het idee gekomen zijn om een gezellig tochtje op de rivier te maken. En wat betreft de picknick, die we van plan waren te houden: die kunnen we net zo goed op het water houden als op het land."

Natuurlijk was Tim erg trots op zichzelf. Iedereen amuseerde zich die middag prima en het werd een gezellige picknick.

De man uit Arizona

Vervolg van bladzijde 11

hoopt ook spoedig een einde te kunnen maken aan al die roverijen."

John groette de twee mannen der wet en ging terug naar zijn hotel.

De volgende dag was het zaterdag. 's Avonds kwamen van alle kanten de cowboys naar het stadje. In de zaak van meneer Cullum was het geweldig druk. John zat op zijn kamer en om het uur kwam Doris hem een stapel bankbiljetten brengen. Hij begon dan vlug aan het vergelijken van de nummers. Het werd tien uur en nog had hij geen succes. Natuurlijk kon het nog dagen of weken duren eer hij geluk had.

Hij besloot even bij de winkelier Anderson te gaan kijken, maar ook daar bleek geen enkel bankbiljet ontvangen te zijn, waarvan het nummer klopte met een van de nummers van zijn lijst. Hij was op de terugweg naar het hotel toen hij op een duistere plek opeens een revolverloop in zijn rug voelde. Er werd hem bevolen zijn handen in de lucht te steken. Zijn revolver werd uit de holster gerukt en daarna werd hij van zijn papieren en geld beroofd. Tenslotte kreeg John van de rover een trap in zijn rug en hij viel kreunend op de grond.

Na enige minuten kroop hij langzaam overeind en ging met moeite staan. Daarna liep hij terug naar het hotel. Doris' vader wreef de pijnlijke plek op zijn rug in met een heilzame zalf en terwijl hij dit deed, zei hij op teleurgestelde toon: „Nu bent u het papier met de nummers van de gestolen bankbiljetten ook nog kwijt, meneer Stewart. Al uw zoeken is nu tevergeefs."

„Meneer Cullum," zei John vastberaden, „leen me uw revolver. De bandieten denken dat ze nu het gestolen geld vrij kunnen uitgeven, maar ik heb zo het idee, dat ze daar geen kans meer voor krijgen."

„Hoe u dit zaakje wilt oplossen is mij een raadsel," zei meneer Cullum. „Ik wens u in elk geval veel succes." En vlug begaf hij zich weer naar zijn klanten.

John liep in gedachten verzonken zijn kamer op en neer. Iemand moest zijn plan aan de bandieten hebben overgebriefd. Waarschijnlijk hoorde die persoon zelf tot de bende. Wie wisten er eigenlijk van zijn plan af? Doris, meneer Cullum, de sheriff en de winkelier Anderson. Maar die vier waren volkomen betrouwbaar. Er moest nóg iemand zijn... Opeens bleef John staan en sloeg zichzelf met de vlakke hand tegen het hoofd. Wat een ezel was hij. Dat hij daaraan niet eerder had gedacht. Natúúrlijk was er nóg iemand en die iemand wist ook van zijn plannen. Bovendien kwam zijn postuur erg veel overeen met dat van de leider van de bandieten, die de postkoets hadden overvallen. Ergens kwam de kerel hem ook bekend voor. Waar had hij hem vroeger gezien? John dacht diep na en opeens ging hem een licht op. Natuurlijk, dit was de beruchte „man uit Arizona", zoals hij overal genoemd werd. Alle sheriffs uit deze staat zochten al jaren tevergeefs naar hem.

„Ditmaal zal ík de klappen uitdelen," mompelde John en hij begaf zich vlug naar buiten. Op een donkere hoek stelde hij zich verdekt op. Hij hoopte dat de man die hij zocht spoedig zou komen opdagen en na enige tijd werd zijn wens vervuld. De schurk liep langs hem heen zonder hem te zien en ging naar een huis, dat blijkbaar zijn woning was. Op het ogenblik dat hij de sleutel in het slot van de voordeur stak, sloeg John, die geruisloos naderbij gekomen was, hem met Cullums revolver op het hoofd. Bewusteloos viel de bandiet zijn woning binnen.

Hij kreeg van een van de kerels een slag met een revolver op zijn hoofd en zakte bewusteloos in elkaar.

John sloot de buitendeur en ging op zoek naar een lamp. Toen hij er een gevonden had maakte hij licht en sleepte de verslagen bandiet een kamer in, waar hij hem aan handen en voeten boeide. Hij schoof de gordijnen voor het raam en daarna doorzocht hij de zakken van de schurk. Tot zijn grote vreugde vond hij al gauw de lijst met de nummers van de bankbiljetten. Ook vond hij een bundel bankpapier en gauw vergeleek hij een paar nummers. Hij had het bij het rechte eind: deze man was de leider van de bandietenbende.

Hij plaatste de kerel in een stoel en zorgde ervoor dat hij niet te veel uitzakte. De stoel stond met de rug naar de deur en nu was het wachten op de andere bendeleden, die beslist wel zouden komen opdagen. John stelde zich verdekt op en wachtte.

Ongeveer een half uur later werd er op de buitendeur geklopt en John riep: „Binnen."

Hij hoorde voetstappen op de gang en even later kwamen twee mannen de kamer binnen. Het waren de twee andere boeven, die bij de overval op de postkoets betrokken waren geweest. Een van hen riep zijn chef wat toe, maar de woorden bleven hem in de keel steken toen John Stewart hun vinnig toebeet: „Steek je handen in de hoogte en maak geen grapjes. Jullie baas is al buiten gevecht gesteld, nu is het jullie beurt. Loop voor me uit naar het kantoor van de sheriff en denk eraan: één verdachte beweging en ik schiet."

De totaal uit het veld geslagen bandieten liepen gehoorzaam naar het kantoor van de sheriff. Deze was niet weinig verbaasd toen John met zijn vangst binnenkwam. De twee boeven werden opgesloten en daarna vertelde John aan de sheriff wat hij ontdekt had. Vervolgens gingen ze samen naar het huis, waar John de boeven overmeesterd had. De bewusteloze bendeleider hing nog steeds als levenloos in zijn stoel. Sheriff Nelson liep naar hem toe en zijn mond viel open van verbazing. „Maar... dat is... dat is Bob Johnson, mijn assistent," riep hij uit. „Weet je wel zeker, dat..."

„Zo zeker als wat, sheriff," zei John. „Alles sluit als een bus. En als u wist wie deze meneer Bob Johnson in werkelijkheid was, zou u geen ogenblik aan zijn schuld twijfelen. Zijn ware naam is namelijk niet Johnson, maar Marlowe. Bob Marlowe, bijgenaamd de man uit Arizona. U weet zelf hoe intens er naar hem gezocht wordt."

Sheriff Nelson was sprakeloos van verbazing. Hij keek met grote ogen van John naar de man in de stoel. „Hoe is het mogelijk," zuchtte hij tenslotte. „Bob Marlowe. De beruchte Bob Marlowe, die we al zo'n tijd zoeken. En ik had hem nog wel in dienst als assistent-sheriff. Hoe heb ik ooit zo iets stoms kunnen doen? Als u er niet geweest was, meneer Stewart..."

„Och, ik heb geluk gehad," zei John bescheiden, „dat is alles. Ik ben blij dat ik deze streek van een beruchte boef heb kunnen bevrijden. Voortaan zal Crewnville weer even veilig zijn als vroeger." Toen pakten ze de boef op en brachten hem naar de cel.

MUG en MIK

LIEVE HELP, OVER EEN UUR BEGINT DE WEDSTRIJD EN IK HEB MIJN VOETBALSCHOENEN NOG NIET TERUG!

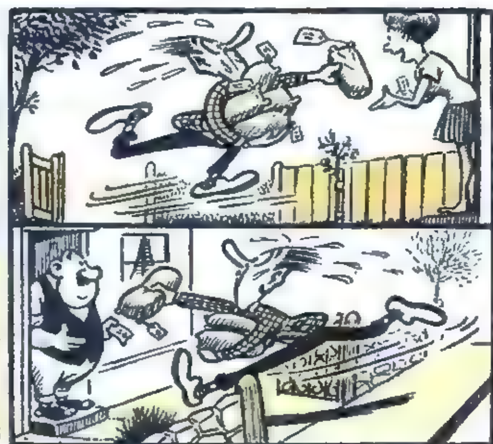

IK ZAL ZE MAAR EVEN GAAN HALEN, ER ZIT NIKS ANDERS OP!

HEE, MIK, IK MOET JE IETS ZEGGEN!
IK BEN ZO TERUG! GA MAAR VAST NAAR BINNEN!

WAAROM HEBT U MIJN SCHOENEN NIET LATEN BRENGEN?
HET SPIJT ME, MENEER, MAAR MIJN LOOPJONGEN IS PLOTSELING ZIEK GEWORDEN!
P. PRIK SCHOENMAKER
PRIMA ZOLEN EN HAKKEN
PRIJSLIJST
EERSTE KLAS LEER
LOOP OP LEER

GOEIE GENADE, IK HEB GEEN GELD BIJ ME!
U MAG UW SCHOENEN MEENEMEN ALS U EERST DEZE RONDBRENGT!

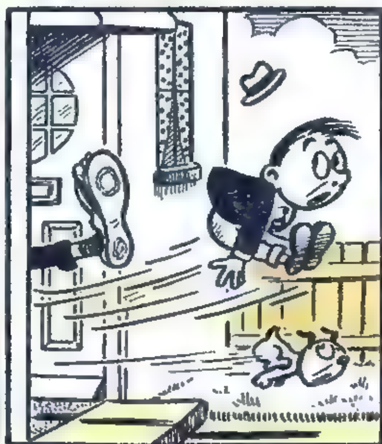

EN EEN BEETJE GAUW ALS HET KAN!

MAG IK NU MIJN SCHOENEN HEBBEN?

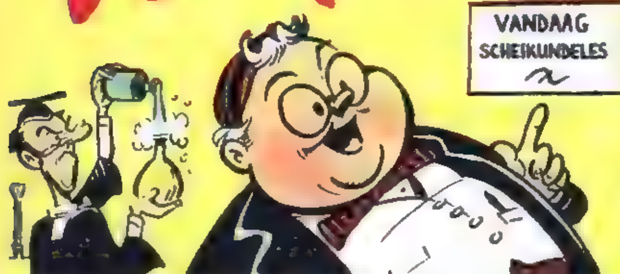

HALLO, MIK, BEN JE DAAR EINDELIJK? IK KWAM EVEN ZEGGEN DAT DE WEDSTRIJD IS AFGELAST!

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

IK HEB MEER DAN GENOEG VAN JOUW IDIOTE SCHEIKUNDE, BILLIE!
IN DE TAS VAN DIE DIKKE JONGEN HEBBEN WE DE FORMULE VERBORGEN! WE MOETEN HEM ONTVOEREN!

BLIJF STAAN, JIJ!
DANK U! U HEBT ME VAN EEN PAK SLAAG GERED!
NAAR DE RUÏNE

VLUG! DOOR HET LUIK NAAR ONZE GEHEIME SCHUILPLAATS IN DE RUÏNE!

GELUKKIG! DE JONGEN HEEFT DE FORMULE NIET VERLOREN! LATEN WE HAAR EENS PROBEREN!

HM! VREEMDE DINGEN VOOR EEN RAKETBRANDSTOF! MEEL, ROZIJNEN, SUIKER, EIEREN! GOED ROEREN!
MEEL

DIE DIKKERD KAN ZIJN OGEN ER NIET VAN AFHOUDEN! HIJ WORDT TOT MOES ALS HET MENGSEL ONTPLOFT!
HMM!

DAT ONTPLOFFEN?! HET IS EEN HEERLIJKE ROZIJNENPUDDING!
ROZIJNENPUDDING? DIE SCHURK!
HAP!
DAT ZAL HEM NIET GLAD ZITTEN!

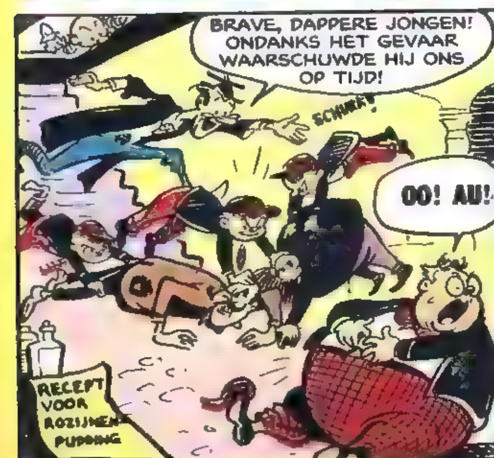

STIL, KARL! IK HOOR VOETSTAPPEN HIERBOVEN! ZE MOGEN ONS NIET HOREN!

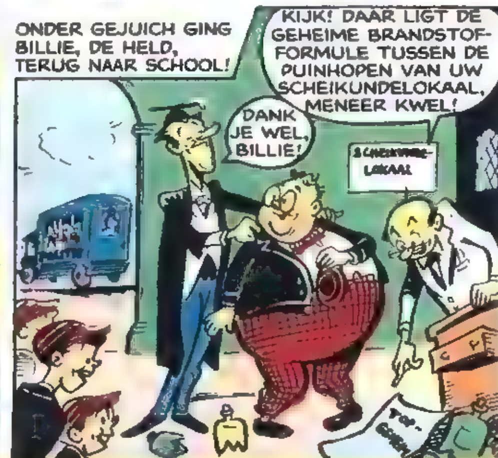

INTUSSEN ZOCHT MEN DE RUÏNE AF NAAR BILLIE EN ZIJN GEMENE ONTVOERDERS...
O! WE ZULLEN DIE LIEVE JONGEN NOOIT MEER TERUGZIEN! SNIK, SNIK!
EN ONZE GEHEIME FORMULE EVENMIN!

DE VOETSTAPPEN WORDEN ZWAKKER! ZE ZOEKEN NIET MEER!
HAP!

MAAR HET VOLGENDE OGENBLIK DAVERDE DE RUÏNE VAN BILLIES KRETEN!
IK HEB PIJN IN MIJN MAAG VAN DIE NARE PUDDING!!

OO! OEF! AU! OO!
DAT LIJKT BILLIE WEL!
HET KWAM UIT DAT OUDE VALLUIK!

BRAVE, DAPPERE JONGEN! ONDANKS HET GEVAAR WAARSCHUWDE HIJ ONS OP TIJD!
OO! AU!
RECEPT VOOR ROZIJNENPUDDING

ONDER GEJUICH GING BILLIE, DE HELD, TERUG NAAR SCHOOL!
KIJK! DAAR LIGT DE GEHEIME BRANDSTOFFORMULE TUSSEN DE PUINHOPEN VAN UW SCHEIKUNDELOKAAL, MENEER KWEL!
DANK JE WEL, BILLIE!
SCHEIKUNDELOKAAL

VOORTAAN ZAL IK ME NIET MEER MET JE SCHEIKUNDEPROEVEN BEMOEIEN!
FIJN! DAN BEGIN IK NOU MET MIJN GEHEIME FORMULE VOOR CAKE, MENEER!
MEEL

Vragen staat vrij

Wie heeft de bril uitgevonden?
Paul Bakker, Groningen

Algemeen wordt aangenomen, dat de bril omstreeks 1285 uitgevonden is door Alexander de Spina, een monnik uit Florence in Italië.

Waar komt de naam Engeland vandaan?
Pauline Sanders, Amsterdam

In het verleden zijn dikwijls verscheidene vreemde volksstammen Engeland binnengedrongen, waaronder die der Angelen.

Zij vestigden zich voornamelijk op het zuidelijke deel van het eiland, dat ze naar zichzelf Angelland noemden. Later is dat de naam voor het gehele eiland geworden en is verbasterd tot Engeland.

Wat betekent 18-karaats?
Marianne van Dongen, Den Haag

In zijn meest zuivere staat is goud 24-karaats. Maar dit metaal is te zacht voor gebruik. Om goud zó te maken, dat het tegen een stootje kan, wordt het vermengd met een harder metaal. In de meeste gevallen gebruikt men daarvoor koper.

Wanneer tien delen koper aan het goud zijn toegevoegd, spreekt men van 14-karaats goud. Zijn zes delen koper aan het goud toegevoegd, dan spreekt men van 18-karaats goud. 18-karaats goud bestaat dus voor 18/24 deel uit zuiver goud, voor de rest uit koper.

Het woord karaat stamt uit het Arabisch.

Wie heeft de zonnewijzer uitgevonden?
Wim van Noord, Haarlem

De zonnewijzer, die reeds in de vroege oudheid gebruikt werd door de Babyloniërs, de Feniciërs en de joden, heeft zich ontwikkeld uit de gnomon, een zeer eenvoudig soort zonnewijzer. Deze wordt voor het eerst genoemd in 1100 v. Chr.

Omstreeks 547 v. Chr. kregen de Grieken de zonnewijzer van de Babyloniërs. Deze diende eerst als kalender. Later hebben zij hem verbeterd. Eudoros uit Knidos construeerde in 368 v. Chr. een echte zonnewijzer en honderd jaar later werd deze vervolmaakt door Aristarchos uit Samos.

Ook de Chinezen hadden reeds zonnewijzers. Bij opgravingen in China heeft men een zeer oud exemplaar gevonden, dat van jade was gemaakt.

Sebastian Münster was de eerste die in de eerste helft van de zestiende eeuw werken over de zonnewijzer heeft geschreven en nieuwe constructies heeft bedacht.

Waarom en waar bouwen de Egyptenaren een dam in de Nijl?
Bert van Dongen, Rotterdam

De Nijl stroomt door een woestijn. Alleen de oevers zijn door de jaarlijkse overstromingen vruchtbaar. Maar door een stuwdam in de rivier te bouwen zou een veel groter gebied vruchtbaar gemaakt kunnen worden.

Door een stuwdam wordt het water in een rivier opgestuwd, het komt hoger te staan en vormt een stuwmeer.

Men is nu van plan zo'n dam in de Nijl bij Assoean te bouwen.

Maar op de plaats waar het stuwmeer zal ontstaan, liggen prachtige oude tempels en sfinxen, die dan onder water komen te liggen en dus verloren zullen gaan. Om die bouwwerken van de ondergang te redden is er een Italiaans plan aanvaard om ze een zestigtal meters omhoog te brengen, zodat ze voor ons bewaard kunnen blijven.

Cliff Richard, 10 Manette Street, London, England.

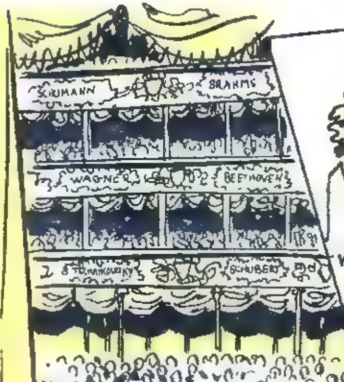
Russ Conway, E.M.I.-Records, 8-11 Great Castle Street, London West 1, England.

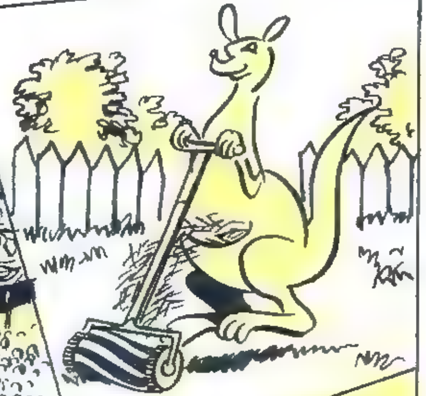
Elvis Presley, R.C.A., 30 Rockefeller Plaza, New York 20, N.Y., U.S.A.

Anneke Grönloh, Uiterwaardenstraat 90a, Amsterdam.

Wie het laatst lacht...

DAVID ROBERTS

7

De schat van Chaparral

David Dixon en Ralph Thompson, beiden van de Daily Chronicle, zijn met hun vriend Vlasto en de fotograaf Harkness in Mexico om iets te weten te komen over een zekere Chaparral, die daar een hele Indianenstam in zijn macht heeft en een schat verborgen houdt. En er is iemand, die Chaparral uitbuit. Ragebol ontmoet een opdringerige heer, Carlos Diaz, die hij even later in de trein weer tegenkomt. Dan ontspoort de trein. De passagiers worden door rovers overvallen, maar de leider van de bende, Porfirio, blijkt een kennis van Vlasto te zijn. Hij biedt Vlasto en zijn vrienden onderdak voor de nacht aan. Tijdens de tocht naar Porfirio's haciënda valt Ragebol van zijn paard en blijft alleen achter.

* * * * * * * * * * * * * * * * * * * *

Met de reusachtige hemelkoepel boven zich en met om zich heen de enorme verlatenheid van de mesa, werd de Ragebol er zich van bewust hoe groot de oppervlakte wel was, die dit barre landschap besloeg. Je zou hier dagenlang kunnen rondtrekken zonder een levende ziel te ontmoeten. Daar kwam nog bij dat de Ragebol eraan begon te twijfelen of hij werkelijk wel in de goede richting liep. Ze moesten nu toch zeker al wel lang naar hem aan het zoeken zijn.

Hij riep weer om hulp, maar deze keer was zijn stem niet meer dan een hese kreet. Zijn keel voelde aan alsof hij in brand stond en hij snakte naar een slok water. Zijn hele hoofd was gloeiend heet en hij begon te vrezen dat hij koorts had.

Soms zag hij vaag het gezicht van Carlos Diaz voor zich verschijnen. Hij dacht er opeens aan dat hij na het treinongeluk geen spoor meer van Diaz gezien had. Waar zou die man gebleven zijn? Had hij iets met de ontsporing uit te staan? De Ragebol had geen gelegenheid gehad Dixon iets over Diaz te vertellen. Zou Diaz hem inderdaad achterna zijn gereisd of was het toeval geweest dat hij ook in de trein zat?

Al die gedachten hielden de Ragebol bezig, terwijl hij met inspanning van al zijn krachten voortsukkelde. Hoelang hij nu al onderweg was, wist hij niet. Hij moest ondertussen een behoorlijke afstand hebben afgelegd, want de maan leek nu op een heel andere plek aan de hemel te staan.

Plotseling zag hij ergens op de vlakte een lichtschijnsel. Hij bleef even staan om zich ervan te overtuigen dat het geen verbeelding was. Maar nee, daar was het weer. Een flikkerend licht, dat blijkbaar afkomstig was van een vuur, in de luwte van een groep puntige rotsen die ver boven het omringende land uitstaken.

Terwijl hij weer nieuwe moed kreeg, liep hij erop af en vergat voor het ogenblik alle pijn en koorts. Niettemin hijgde hij van inspanning. Nu kon hij al verscheidene gestalten onderscheiden die eromheen gehurkt zaten. Een eind verderop stonden een paar ezels vastgebonden. In

dekens gehuld en met grote ronde strohoeden op hun hoofd, zaten de mannen onbeweeglijk bij het vuur. Ze namen geen notitie van de naderbij komende vreemdeling, hoewel ze hem beslist wel hadden horen aankomen.

Indianen! dacht de Ragebol bij zichzelf. Niemand kon zo stil en onbeweeglijk gehurkt zitten als een Indiaan. Hij vroeg zich af of hij in staat zou zijn een verstandig woord uit hen te krijgen. Terwijl hij van zwakte en uitputting op zijn benen stond te trillen, hield hij zich bescheiden op de achtergrond, tot ze hem enig teken van welkom zouden geven.

„Vrienden," zei hij zwak. „Ik heb mijn paard verloren!"

De hurkende gestalten gaven geen antwoord. Ze doen tenminste niet vijandig, dacht hij. Hij strompelde wat dichter naar het vuur toe. Een van de Indianen zei op zachte toon iets. Een van de anderen kwam naar de Ragebol toe en beduidde hem dichterbij te komen.

„Dank! Veel dank!" bracht de Ragebol fluisterend uit en meteen viel hij, zonder nog een geluid te geven, bewusteloos op de grond.

Het duurde dagenlang voordat de Ragebol zijn koorts te boven was gekomen. Hij had er geen idee van waar hij zich bevond, of waar hij naar toe ging. Af en toe kwam hij even bij bewustzijn, maar dan was het net alsof hij droomde. Hij merkte dat hij languit lag, in dekens gewikkeld, waarvan de benauwde lucht hem deed vrezen dat hij zou stikken en hij worstelde dan ook voortdurend hevig om ze kwijt te raken. Een andere keer, toen hij even bijkwam, had hij de gewaarwording dat hij op een soort draagbaar werd vervoerd. Hij hoorde duidelijk het langzame geklikklak van paardehoeven terwijl er een paar zwijgende gestalten naast hem liepen. Steeds verder ging de vreemde tocht. Herhaaldelijk had de Ragebol korte perioden van helderheid, alsof in een donkere kamer met tussenpozen het licht werd aan- en uitgedraaid.

Op een gegeven ogenblik — later bleek het de vierde dag te zijn — kwam hij werkelijk helemaal weer bij bewustzijn. Het verschrikkelijke transpireren, dat zijn dekens doorweekt had, was voorbij. Hij voelde zich nog wel rillerig en erg zwak.

Hij deed zijn ogen open en merkte dat hij werd gedragen op een baar, gemaakt van stokken en dekens, die met lussen aan twee kleine ezels waren vastgebonden. Een Indiaan met vooruitstekende jukbeenderen keek op hem neer en knikte uitdrukkingloos. Enige tijd later werden de ezeltjes tot stilstand gebracht. Er werd een vuur ontstoken en eten gekookt. De Ragebol nam dankbaar aan wat hem werd aangeboden.

Hij probeerde met de Indianen te praten, maar hij kreeg geen stom woord uit hen. De stille reis ging weer voort en geleidelijk aan begon de Ragebol enige belangstelling voor zijn omgeving te krijgen. Ze reden nu een diep ravijn binnen, waarvan de steile wanden machtig en benauwend naast hen oprezen. De rotsen waren prachtig van kleur; rood en oker en zachtbruin en andere vreemde, primitieve tinten.

Terwijl ze afdaalden in de diepte en geleidelijk de brandende zonneschijn achter zich lieten, voelde de Ragebol zich bijna alsof hij weer terug was gevallen in zijn koortsdromen. Er hing een angstaanjagende, lugubere sfeer in die afgrond. Hij kon het gevoel niet van zich afzetten dat hij zich hier in het een of andere vijandige oord bevond.

Als hij niet zo hulpeloos was geweest en niet zo afhankelijk van de Indianen die hem verzorgden, zou hij ongetwijfeld een dringend verlangen om van deze griezelige plek weg te vluchten niet hebben kunnen weerstaan.

Plotseling bemerkte hij dat er nog andere Indianen het ravijn binnenkwamen, die zich bij zijn eigen metgezellen voegden. Hij lichtte zijn hoofd op om te zien wat er gaande was.

Het was verbazingwekkend dat er op deze eenzame plek opeens zoveel mensen uit het niets te voorschijn konden komen.

Nu kon hij al verscheidene gestalten onderscheiden die om het vuur gehurkt zaten.

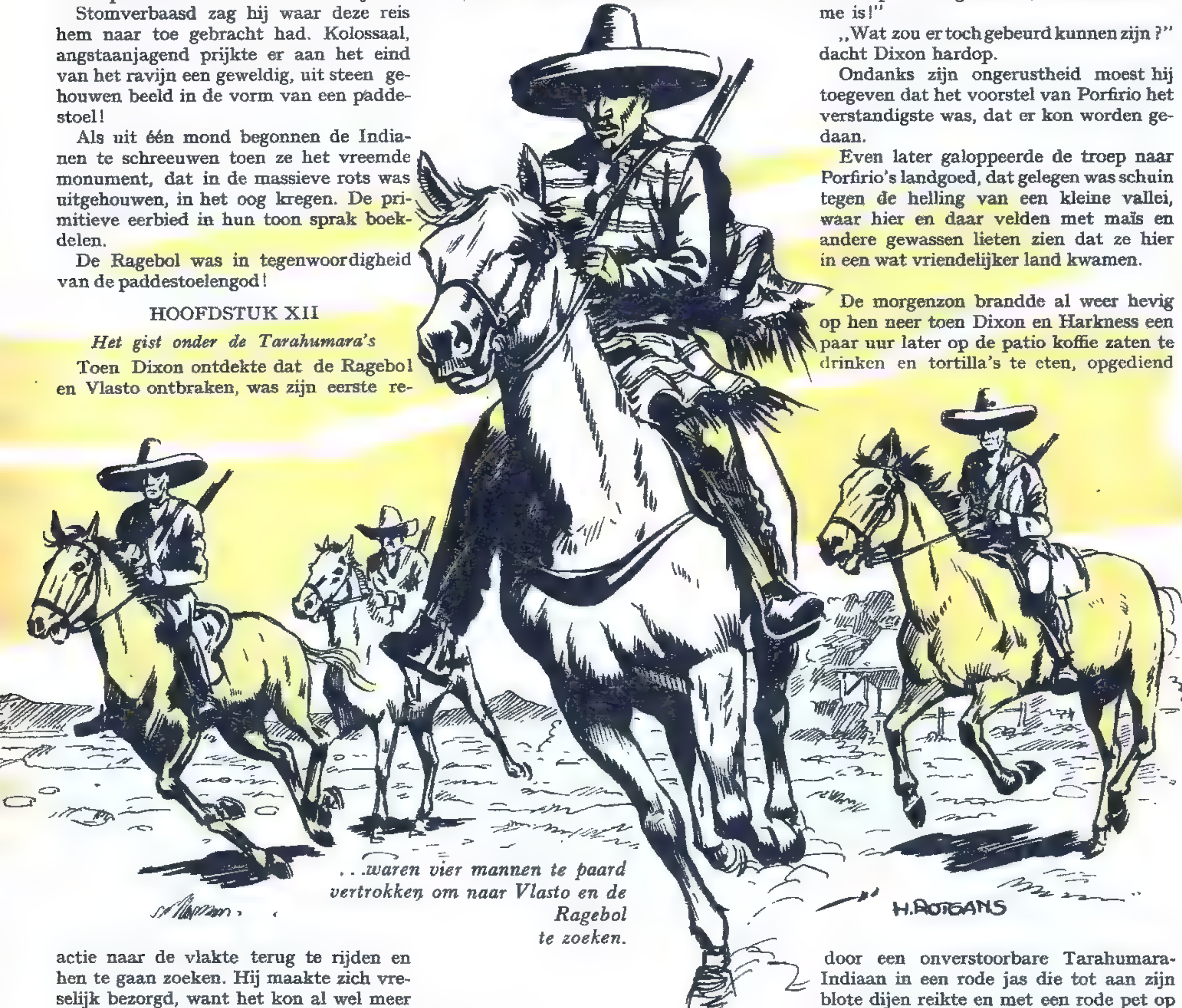

Vragend keek de Ragebol de Indiaan aan die naast hem liep. Deze stootte als antwoord een aantal onbegrijpelijke keelklanken uit en strekte zijn handen uit om in de verte te wijzen. De Ragebol, die vermoedde dat de Indiaan hem probeerde uit te leggen wat er gaande was, ging rechtop zitten en staarde het ravijn in.

Stomverbaasd zag hij waar deze reis hem naar toe gebracht had. Kolossaal, angstaanjagend prijkte er aan het eind van het ravijn een geweldig, uit steen gehouwen beeld in de vorm van een paddestoel!

Als uit één mond begonnen de Indianen te schreeuwen toen ze het vreemde monument, dat in de massieve rots was uitgehouwen, in het oog kregen. De primitieve eerbied in hun toon sprak boekdelen.

De Ragebol was in tegenwoordigheid van de paddestoelengod!

...waren vier mannen te paard vertrokken om naar Vlasto en de Ragebol te zoeken.

HOOFDSTUK XII

Het gist onder de Tarahumara's

Toen Dixon ontdekte dat de Ragebol en Vlasto ontbraken, was zijn eerste reactie naar de vlakte terug te rijden en hen te gaan zoeken. Hij maakte zich vreselijk bezorgd, want het kon al wel meer dan drie uur geleden zijn sinds de beide mannen het contact met de troep hadden verloren. Hij verweet zichzelf dat hij niet eerder had gemerkt wat er gebeurd was, maar hij schreef dit toe aan zijn ontzettende vermoeidheid en aan de aansporing van Porfirio om zo vlug mogelijk door te rijden.

Er was tenminste één troost, dacht Dixon, en dat was de kans, dat de Ragebol en Vlasto bij elkaar zouden zijn. Hij voelde zich enigszins opgelucht dat Vlasto ook verdwenen was, want die kende het land en de mensen door ervaring zo goed, dat hij, als ze in moeilijkheden raakten, zeker wel in staat zou zijn voor de Ragebol te zorgen. Dixon en Porfirio namen beiden zonder meer aan, dat de beide ontbrekende mannen bij elkaar zouden zijn.

,,Señor Vlasto kent dit land," zei Porfirio. ,,Hij zal wel voor uw vriend zorgen. Het heeft geen zin dat u teruggaat, señor. U bent moe en, houdt u mij ten goede, u bent geen ervaren ruiter."

,,Dat is maar al te waar," grijnsde Dixon, terwijl hij met een pijnlijk gezicht heen en weer schoof in het zadel. ,,Maar als señor Vlasto nu zelf eens in moeilijkheden raakt?"

,,In ieder geval neem ik u beiden nu mee naar de haciënda. U krijgt daar eten en kunt uitrusten. Mijn mannen zullen verse paarden nemen om op zoek te gaan naar de beide señores. Maar misschien komen die wel gauw opdagen. Misschien zijn ze niet eens zo ver achterop geraakt."

,,Hij heeft gelijk, Dave," zei Harkness. ,,Wat mij betreft, hoe eerder ik van die harde paarderug afkom, hoe liever het me is!"

,,Wat zou er toch gebeurd kunnen zijn?" dacht Dixon hardop.

Ondanks zijn ongerustheid moest hij toegeven dat het voorstel van Porfirio het verstandigste was, dat er kon worden gedaan.

Even later galoppeerde de troep naar Porfirio's landgoed, dat gelegen was schuin tegen de helling van een kleine vallei, waar hier en daar velden met maïs en andere gewassen lieten zien dat ze hier in een wat vriendelijker land kwamen.

De morgenzon brandde al weer hevig op hen neer toen Dixon en Harkness een paar uur later op de patio koffie zaten te drinken en tortilla's te eten, opgediend door een onverstoorbare Tarahumara-Indiaan in een rode jas die tot aan zijn blote dijen reikte en met een rode pet op het hoofd. Ze hadden als een blok geslapen, zodat ze zelfs niet gemerkt hadden op wat voor primitieve bedden ze lagen.

Ondertussen had Porfirio woord gehouden. Binnen een half uur na hun aankomst op de haciënda waren vier mannen te paard vertrokken om naar Vlasto en de Ragebol te zoeken.

,,Dat is waar ook," zei Harkness, terwijl hij zijn lange benen strekte, ,,ik moet eens gaan kijken naar mijn camera en andere spullen. Ik hoop dat ze niet hebben geleden op die lastdieren. Als ze net

zo door elkaar geschud zijn als ik, zal er van mijn opnamen wel niet veel meer over zijn!"

„Ik hoop dat we gauw spijkers met koppen kunnen slaan, wat betreft de paddestoelengod," zei Dixon ernstig. „Ik heb gehoord dat een groepje Amerikaanse televisiemensen dezelfde geschiedenis op het spoor gekomen is. Als ze ons voor zijn, durf ik Johanssen nooit weer onder de ogen te komen!"

„Blijft u bij uw plan om Chaparral op te zoeken, señor?" informeerde Porfirio, die met rinkelende sporen dichterbij kwam. Hij nam zijn sombrero af en gooide hem handig op een houten pin, waarna hij in de schaduw aan de tafel ging zitten.

„Daar zijn we voor gekomen," antwoordde Dixon.

Porfirio wreef eens over zijn kin en keek de journalist nadenkend aan. „Ik denk niet dat u de Indianen erg aardig zult vinden. Ze hebben zulke rare buien. Die Chaparral heeft grote invloed op hen. Daar kan beslist niets goeds van komen."

„Zijn die mensen van de Amerikaanse televisie al met hen in contact geweest, dat u weet?"

„Ja, señor. Die zijn er al verscheidene keren geweest. En ze zullen wel goed betalen ook, denk ik..."

„Zodat Chaparral het de moeite waard vindt?"

„Ja, dat lijkt me wel. Maar wat er gaande is, weet ik niet zo precies. Ze doen erg geheimzinnig. Ze reizen altijd met een grote vrachtwagen. Ze praten met niemand en ik wil me er ook niet mee bemoeien, want Chaparral heeft mij te veel aanhangers."

„Weet u ook iets af van die zogenaamde schat van de god, waar we al zoveel over gehoord hebben?"

„O, heeft u daar ook al over gehoord? Wie zal het zeggen? Misschien is het maar een fabeltje. Maar als er de een of andere schat in de buurt is, dan zou ik die wel graag willen bemachtigen!"

Porfirio wendde zich tot de Tarahumara met de rode pet op, die maar wat rond hing. Enkele ogenblikken sprak hij op gedempte toon met de Indiaan.

„Dit is een van zijn mensen," zei hij even later. „Hij zegt dat de schat van de god een geheim van Chaparral is."

„Weet niemand anders wat het is?" vroeg Dixon.

De koolzwarte ogen van de Tarahumara keken hem vanuit het koperkleurige gezicht wantrouwig aan, toen hij antwoord gaf. Porfirio vertaalde het.

„De man zegt dat eens de dag komen zal, waarop Chaparral de schat onder al zijn mensen zal verdelen. Dan zullen de Indianen alles kunnen krijgen wat ze maar willen."

„Dan moet het wel een heel indrukwekkende schat zijn," zei Dixon ernstig.

De Tarahumara maakte plots een aantal ongewone, geestdriftige gebaren en barstte uit in een stortvloed van woorden. „Hij zegt dat de mensen van Chaparral zich nu aan het verzamelen zijn, omdat de schat spoedig verdeeld zal worden."

„De grote dag nadert," gromde Harkness.

„Wat voor rol speelt de paddestoelengod bij dit alles?"

Opnieuw stelde Porfirio de vraag in de taal van de Tarahumara.

„De paddestoelengod is oppermachtig. Alleen als hij het beveelt en als de mensen bereid zijn aan zijn wensen te gehoorzamen, zal de schat verdeeld worden."

Dixon fronste zijn voorhoofd, terwijl hij zijn pijp uitklopte.

„Het lijkt erop dat Vlasto gelijk heeft gehad. Er schijnt iets te broeien. Hebt u er enig idee van, wat hierachter steekt?"

De Mexicaan spreidde zijn handen uit en haalde zijn schouders op. „Ik stel geen belang in de Indianen. Maar ze doen de laatste tijd wel wat eigenaardig. Ze zijn onhandelbaar. Gewoonlijk zijn ze traag en meegaand, tevreden met hun armoede. Maar de laatste tijd is het net, alsof er iets binnen in hen aan het gisten is. Ik weet niet, wat ik ervan denken moet."

„Kent u Chaparral?"

„Ik heb hem nog nooit gezien. Hij is meer een soort legende. Het is ongelooflijk. Als zijn mensen onder de invloed van de paddestoel zijn, kan hij met hen doen, wat hij wil, geloof ik."

„Wat voor dingen zou hij ze dan willen laten doen?"

„Dat weet ik niet," zei Porfirio, niet helemaal op zijn gemak. „In iedere Indiaan zit een verborgen vuur. Het kan geslachten lang blijven smeulen en dan vlamt het ineens op. Net als een vulkaan."

Wordt vervolgd

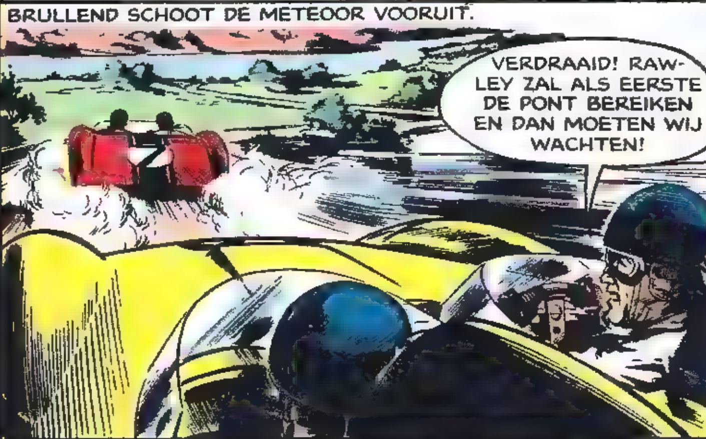
Ted en Tom
en de monsterrace

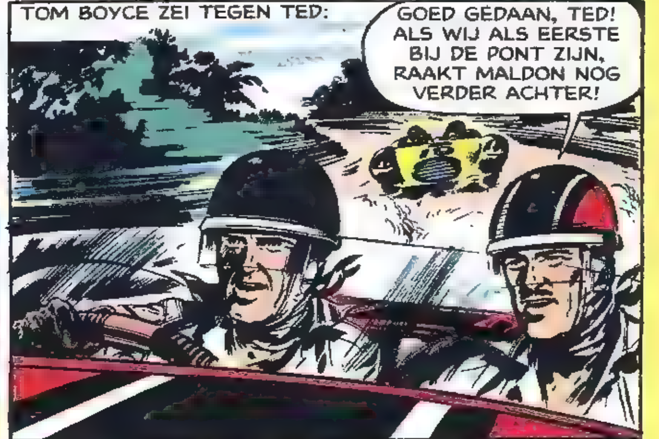
TED RAWLEY EN TOM BOYCE DEDEN MEE AAN EEN INTERNATIONALE AUTORACE. HUN RIVAAL, BURT MALDON, HAD GEPROBEERD HEN UIT TE SCHAKELEN, MAAR TOT NOG TOE ZONDER SUCCES. TIJDENS DE LAATSTE ETAPPE ZAT TED MALDON VLAK OP DE HIELEN.

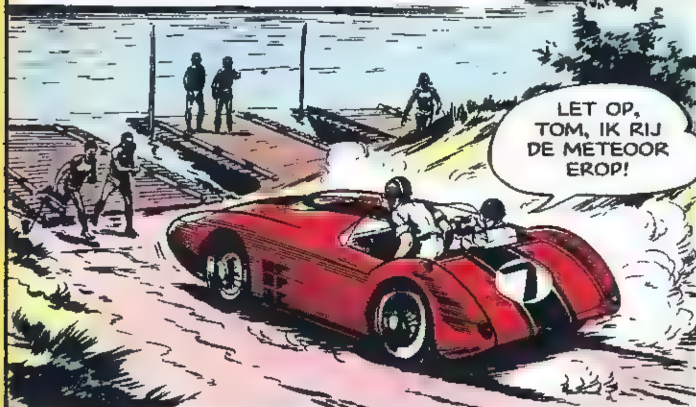

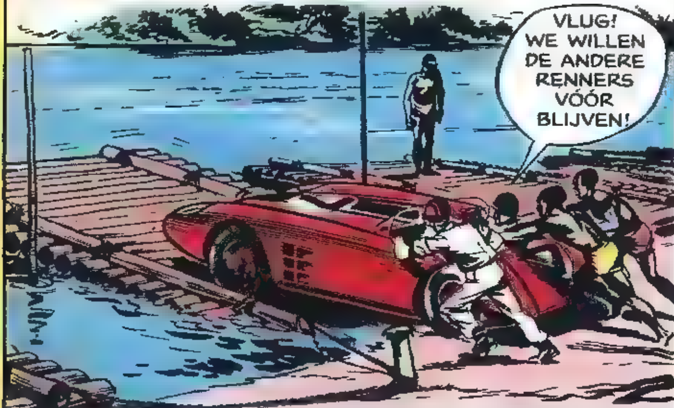

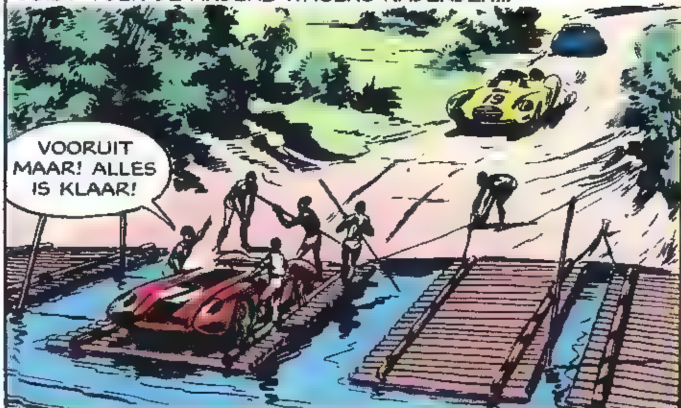

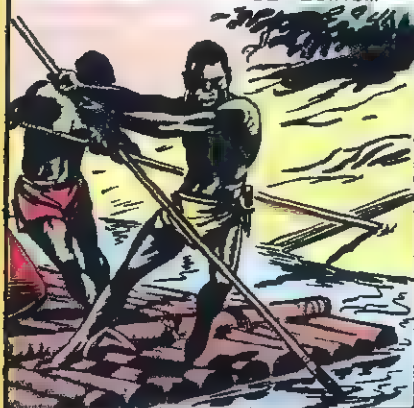

VLAK VOOR DE PONT STOPTE TED.
LET OP, TOM, IK RIJ DE METEOOR EROP!

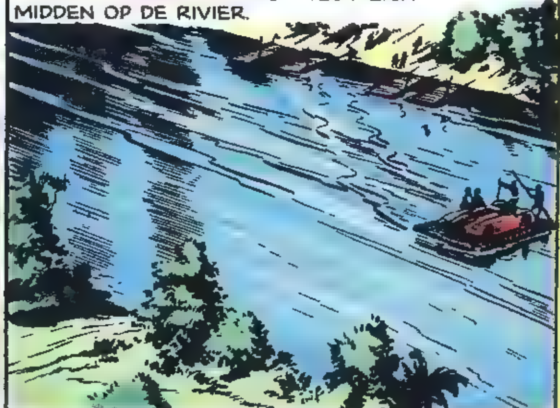

TWEE INBOORLINGEN KWAMEN DICHTERBIJ.
ONS VLOT LIGT KLAAR! U KUNT EROP RIJDEN!

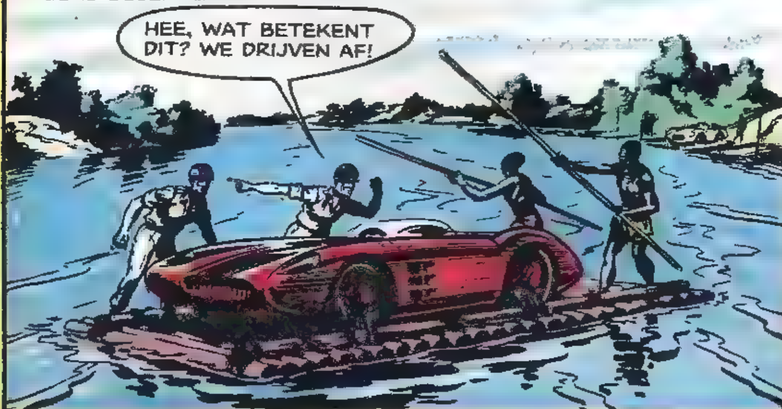

GEZAMENLIJK DUWDEN ZE DE METEOOR EROP.
VLUG! WE WILLEN DE ANDERE RENNERS VÓÓR BLIJVEN!

JUIST TOEN DE ANDERE WAGENS NADERDEN...
VOORUIT MAAR! ALLES IS KLAAR!

HET VLOT KWAM IN BEWEGING...

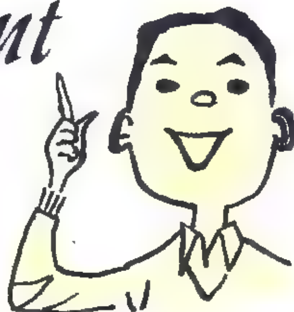

TED EN TOM WISTEN NIET DAT DE NEGERS IETS IN HUN SCHILD VOERDEN.
BRENG HET VLOT NAAR HET MIDDEN VAN DE STROOM!

EVEN LATER BEVOND HET VLOT ZICH MIDDEN OP DE RIVIER.

OPEENS BESEFTEN DE VRIENDEN WAT ER GEBEURDE...
HEE, WAT BETEKENT DIT? WE DRIJVEN AF!

DE K'GANUKRIJGERS HEBBEN ONS BEVOLEN U TWEEËN NAAR HUN DORP TE BRENGEN! U KUNT NIET ONTSNAPPEN!

Cees Bontekoning (18), Slagterslaan 3, Berkhout (N.-H.), wil corresponderen met jongens en meisjes, die iets verzamelen, zoals postzegels, munten, lucifersmerken, suikerzakjes enzovoort, uit de Antillen, Suriname, Engeland en alle delen van het Britse Gemenebest. Wie helpt hem aan adressen? • Engel v. d. Es (11), Waalsmondelaan 48, Alblasserdam, doet de volgende aanbieding: wie haar postzegels van België, Frankrijk en Duitsland stuurt, krijgt suikerzakjes terug. • Gerrie Smeets, Overhoven 30, Sittard, wil corresponderen met een jongen of meisje. • Dirkje Wijnsma (15), Halle F 254, Akkerwoude, en Lutske Ernst (15), Halle F 250, Akkerwoude, willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd of iets ouder. • Liesje Peters, Teneleweg 86, Voerendaal (L.),

Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

wil corresponderen met een meisje van veertien jaar, liefst Indonesische. Hobby's: sport (gymnastiek) en foto's van filmsterren. • H. ten Boer, Klapperhornsterweg 23, Rasqwert gem. Baflo (Gr.), en L. Medema, Meymaweg 24, Rasqwert gem. Baflo (Gr.), willen corresponderen met twee meisjes van zestien jaar. Hobby's: sport, film en teenagermuziek. • Kittie Smeets, Overhoven 30, Sittard, en Marijke Tummers, Oude Heiweg 18, Sittard, willen foto's van filmsterren ruilen voor foto's van Freddy Quinn. • Melchia Overmars (15), Rozestraat 13, Olst (Ov.), wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd. • Sjaak Kooiman, Geestdorp 22 II, Woerden, wil postzegels, sigarebandjes en oude foto's of tekeningen van plaatsen en landen ruilen voor lucifersmerken. • Mieke Jacobs (15), Kalverstraat 31, Maashees (N.-Br.), wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd. • Ineke v. Rhee (14), Kalverstraat 27, Maashees (N.-Br.), wil corresponderen met een jongen of meisje tussen veertien en zestien jaar, liefst uit Limburg of Utrecht. • Ans Toonen (16), Musschenbroekstraat 4, Nijmegen, en Louise Heynen (15), Réaumurstraat 63, Nijmegen, willen corresponderen met twee jongens tussen zestien en achttien jaar. Hobby's: moderne muziek en dansen. • Marijke de Bruyn (13), Mauvestraat 16a, Arnhem, wil corresponderen met een jongen van veertien of vijftien jaar. • Liesbeth Harkema (12), Rijksstraatweg 42, Haren (Gron.), zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd. Hobby's: paarden en paardesport, zwemmen en hockeyen. • Dina Mos (15), Nansum C 36, Holwierde (Gron.), zoekt twee correspondentievrienden of -vriendinnen van haar leeftijd, één uit Duitsland en één uit Frankrijk. • Rob Eveleens (15), v. Tuyllweg 160 I, Amsterdam-Zuid, zoekt een Duitse of Engelse correspondentievriend of -vriendin van zijn leeftijd. • Henk v. d. Heijden (12), Bossestraat 41, Schaijk (N.-Br.), geeft tien lucifersmerken voor een speldje. • Elly Heunks (16), Mauritsweg 155, Stein (L.), wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd, niet uit Limburg. • Greetje Leeghwater (10), Vrolikstraat 296 I, Amsterdam-Oost, wil corresponderen met een r.k. meisje uit Nederland of België. • Jennie van de Weide (13), en Roelie van Wijhe, Schoonebekerstraat 69, Nieuw-Amsterdam (Dr.), willen graag corresponderen. • Arnold Walet (16), Nieuwstraat 8, Nijkerk (Gld.), wil corresponderen met een meisje van vijftien of zestien jaar. • Willy v. Noort (12), Haarlemmerstraat 123, Leiden, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd, die in de eerste klas m.m.s. zit. • Piet Kools (16), Cornelis de Vriendtstraat 26, Tilburg, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd uit het buitenland, liefst Zwitserland, Engeland of Frankrijk. Wie kan hem aan adressen helpen? • Hilda Stoelwinder (16), 1e Stichtingspad 7, Oudehorne (Fr.), wil corresponderen met een jongen en een meisje, die ouder zijn dan zijzelf. Hobby's: paarden, muziek; zij kijkt ook graag naar de televisie. • Eelke Dijkstra (17), H. G. v. d. Veenstraat 13, Driesum (Fr.), wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: muziek en sport. • Gerrit Bal (14), Troelstralaan 126, Almelo, en Albert Hilbink (14), Goedharthof 7, Almelo, willen corresponderen met twee meisjes van hun leeftijd. • Toos Tissing (15), Oude Loosdrechtseweg 52, Hilversum, zoekt een correspondentievriendin, niet r.k., van haar leeftijd, liefst uit het Vlaams sprekende gedeelte van België, Limburg of Noord-Brabant. Hobby's: lezen en handtekeningen verzamelen. • Ria Franken (14), Du Perronstraat 38 III, Amsterdam, wil corresponderen met een r.k. jongen van vijftien of zestien jaar. Hobby's: moderne muziek (Elvis en Cliff). • Jan Meerhoff (12), Saenredamstraat 22 III, Amsterdam-Zuid, wil corresponderen en ruilen met een jongen of meisje van elf jaar. Hij spaart postzegels van de hele wereld en foto's van filmsterren. • K. J. Vriesema (13), Hemonijstraat 7, Hiddelstum, wil corresponderen met een meisje van dezelfde leeftijd, liefst uit Noord- of Zuid-Holland. • Gerda Brummel (17), Eierstreekweg 41, Vaassen, wil corresponderen met een dierenvriend van haar leeftijd. Hobby's: dieren, lezen, natuur en dansen. • Reinier Hogerheijde (14), Troelstraplein 66, Meppel, zoekt een correspondentievriend van zijn leeftijd uit het zuiden van Nederland. Hobby's: muziek, zwemmen. • Anke v. d. Goor (15), Geert Grootestraat 31, Eindhoven, en Anja de Rooij (14), Korianderstraat 109, Eindhoven, zoeken twee correspondentievrienden van hun leeftijd. • Nellie Nijsen (13), Koestraat 3, Weert (L.), en Mia Heijmans (12), Altweertkapelstraat 5, Weert (L.), willen corresponderen met twee meisjes van hun leeftijd. • Dina Patty (15), Cithershillsingel 46, Koudekerke (Zld.), Selva Patty (14), Cithershillsingel 46, Koudekerke (Zld.), en Augustina Siwabessy (14), Cithershillsingel 48, Koudekerke (Zld.), willen corresponderen met jongens of meisjes van hun leeftijd of ouder uit Nederland, België of Duitsland. Hobby's: korfbal, handbal, voetbal, foto's van filmsterren. • Annie Aben (16), Goeystraat 16, Maashees, wil corresponderen met een r.k. jongen van zeventien of achttien jaar uit het noorden of midden van Nederland. • Barrie Sonneveld (10), Hertog Adolfstraat 13, Tiel, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • Geesje Bosma (17), Grote Wielenstraat 10, Leeuwarden, wil corresponderen met een jongen van achttien jaar. Hobby's: muziek, dansen en varen. • Joke Koorn (16), Jisperweg 78, Beemster (N.-H.), wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van zestien of zeventien jaar. Hobby's: film, foto's van filmsterren, lezen en sport (zwemmen). • Annie Jacobs (12), Zandstraat 21, Liessel (N.-Br.), en Fientje van de Mortel (13), Zandstraat 23, Liessel (N.-Br.), willen corresponderen met twee r.k. meisjes van hun leeftijd, liefst uit Noord-Holland. • Anneke Koorn (14), Jisperweg 78, Beemster (N.-H.), wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd of iets ouder. Hobby's: film, foto's van filmsterren, dansen en sport. • Greetje Brouwer (14), Nachtegaalstraat 33b, Groningen (Stad), wil corresponderen met een jongen van vijftien jaar uit Amsterdam, Utrecht of omgeving of uit Duitsland. • Johan van Klaveren (18), Kerklaan 15, Oude-Pekela (Gron.), wil corresponderen met een meisje van zeventien, achttien of negentien jaar. Hobby's: dansen en lichte muziek. • Gemma Wels (16), Boulevard Heuvelink 175, Arnhem, zoekt een correspondentievriendin, die met haar in de tweede helft van augustus een vakantietrip wil maken. Hobby's: muziek, lezen, wandelen en foto's van filmsterren. • Christien Terol (14), Oranjelaan 11-13, Harderwijk, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby: sport. • Thecla Jonk, Zwartedijkje A 88c, Schermerhorn (N.-H.), wil corresponderen met een meisje, liefst r.k., van tien of elf jaar. Hobby: foto's van filmsterren. • Rita Jonk, Zwartedijkje A 88c, Schermerhorn (N.-H.), wil corresponderen met een r.k. meisje van twaalf of dertien jaar. Hobby's: lucifersmerken en geboortekaartjes.

Map en Moppie

Uitslag van onze droedelwedstrijd!

In SJORS nummer dertien van deze jaargang hebben we iets verteld over droedels en er een serie laten zien. We hebben aan dat artikel een wedstrijd verbonden, waarin we onze lezeressen en lezers hebben uitgenodigd zelf een of meer droedels te maken en aan ons op te sturen. Aan die oproep hebben heel veel abonnees gehoor gegeven. Stapels brieven zijn bij ons binnengekomen en een enorm aantal droedels hebben we op die manier kunnen verzamelen. Het was wel moeilijk om uit al die inzendingen de leukste en origineelste te kiezen, maar uiteindelijk zijn we er toch in geslaagd. Om technische redenen heeft het enige tijd geduurd voor we de prijswinnaars bekend konden maken, maar hier zijn we dan met de uitslag. De veertien leukste droedels zijn afkomstig van:

Rudi Sillen, Stationsstraat 5, Munsterbilzen, Limburg, België;

Rob Huyben, Wielewaalstraat 50, Arnhem;

Rien Houtman, Cornelis de Witstraat 2, Delft;

J. Bertem, Statensingel 150 a, Maastricht;

Irene Verkaart, Julianastraat 17, Drunen;

Mirjam Tacke, van Duyvenvoordestraat 23, Breda;

J. v. d. Wiele, 'Rubensstraat 19, Sint-Amandsberg, België;

Ria Slobbe, Hogenbanweg 8 A, Rotterdam-7;

Hennie van Reenen, Krugerlaan 56, Zeist;

Anne de Jong, De Tientsjes 10, Akkrum (Fr.);

Jan de Ruiter, Klimopstraat 14, Zwolle;

Annuska Fontein, Valkenboskade 49, Den Haag;

Robert Jan Valk, Wilhelminaweg 6, Zandvoort;

Jaap Spaargaren, Beatrixstraat 2 A, Lisse.

Al deze prijswinnaars wensen we van harte geluk met het behaalde succes. Hun prijs, een mooi boek, wordt hun dezer dagen toegezonden. Tot slot bedanken we alle inzenders voor hun werk.

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN IN INDOCHINA, WAAR ZE HOORDEN VERTELLEN OVER EEN MYSTERIEUZE REUZENKREEFT. EEN INBOORLING STAL TEDS ZENDER EN GING ERMEE VANDOOR, ACHTERVOLGD DOOR ARCHIE.

DE MAN VLUCHTTE IN EEN BOOM, MAAR ARCHIE KLOM HEM ONMIDDELLIJK NA.

VLUG, TED, DOE IETS! DIE BOOM KAN ARCHIES GEWICHT NIET DRAGEN!

ZOLANG IK DE ZENDER NIET HEB KAN IK NIETS DOEN!

DE BOOM BOOG GEVAARLIJK DOOR EN DE MAN RIEP:

HELP! DE KROKODILLEN LOEREN OP ME!

TED PAKTE EEN BAMBOESTOK OP.

IK HEB EEN PLAN! MISSCHIEN LUKT HET!

TOEN GOOIDE HIJ DE STOK IN ARCHIES RICHTING.

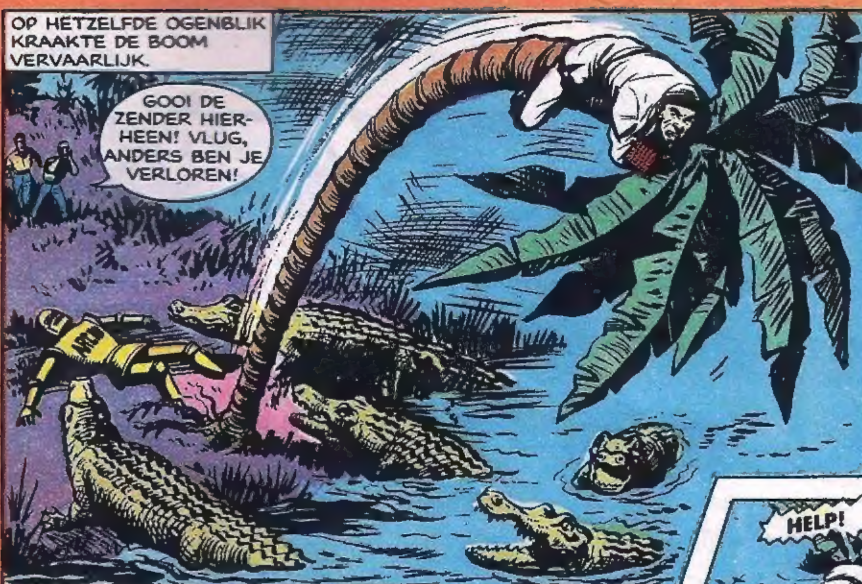
ALS IK ARCHIES RUGPANEEL RAAK, ZAL HIJ DE JACHT OPGEVEN!

TED HAD GOED GEMIKT...

GELUKKIG, IK HEB HEM GERAAKT!

ARCHIE

MET EEN PLOF STORTTE ARCHIE NAAR BENEDEN.

OP HETZELFDE OGENBLIK KRAAKTE DE BOOM VERVAARLIJK.
GOOI DE ZENDER HIERHEEN! VLUG, ANDERS BEN JE VERLOREN!

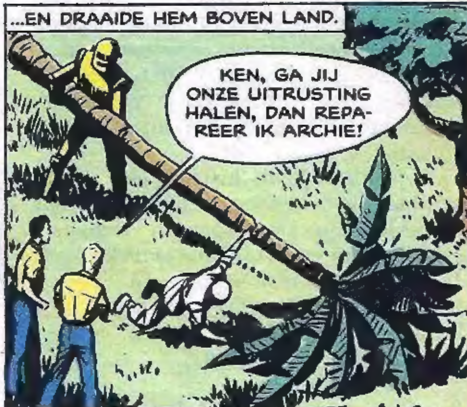

DE DIEF DEED WAT TED ZEI.
GELUKKIG, IK HEB HEM!

HELP!
EN HET VOLGENDE OGENBLIK...

OP BEVEL VAN TED LIEP ARCHIE OP DE VALLENDE BOOM TOE.
GRIJP HEM, ARCHIE!
DAT LUKT NOOIT!

ONMIDDELLIJK BRACHT TED ARCHIE IN ACTIE.
TOE MAAR, ARCHIE, JAAG DE KROKODILLEN WEG!
VLUG, DE BOOM STAAT OP OMVALLEN!

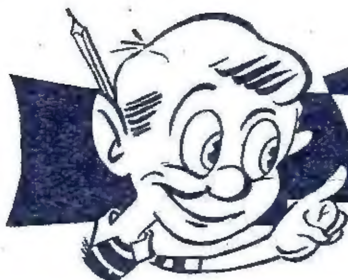

ARCHIE GREEP DE BOOM, HIELD HEM VAST...
GOED GEDAAN, ARCHIE!
TJONGE, IK HAD NIET VERWACHT DAT HET ZOU LUKKEN!

...EN DRAAIDE HEM BOVEN LAND.
KEN, GA JIJ ONZE UITRUSTING HALEN, DAN REPAREER IK ARCHIE!

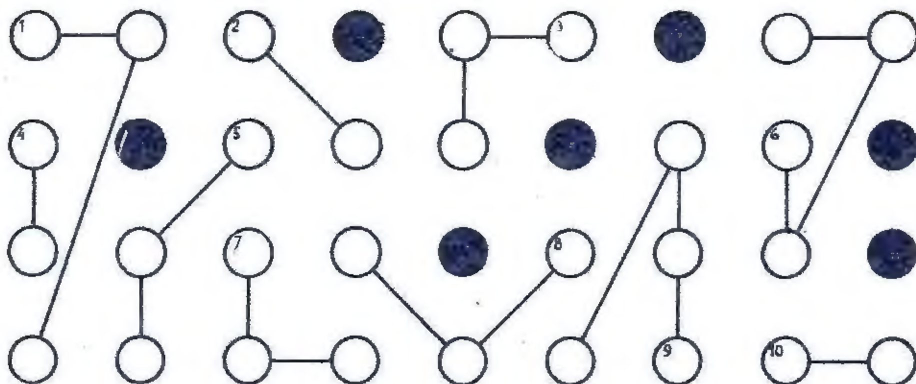

EVEN LATER LIET KEN DE INBOORLING HETE KOFFIE DRINKEN.
ALS ARCHIE ER NIET GEWEEST WAS, HAD JE DIT AVONTUUR NIET OVERLEEFD!

DE MAN MAAKTE EEN DIEPE BUIGING.
MACHTIGE REUS, IK VRAAG U OM VERGIFFENIS EN IK DANK U DAT U MIJN LEVEN GERED HEBT!

VERVOLGENS ZEI DE MAN:
IK WIL MIJN VERGRIJP GOEDMAKEN EN DAAROM ZAL IK U ZEGGEN WAAR U DE REUZENKREEFT KUNT VINDEN!

Spreekwoordpuzzel

Op de blanco cirkels van deze opgave moeten letters komen te staan, waarbij je als volgt te werk gaat. Je ziet allemaal groepjes staan van twee, drie of vier cirkels, die onderling door een lijn verbonden zijn. Elk groepje moet een woord worden volgens onderstaande omschrijvingen. Als je een woord gaat invullen, begin je steeds bij het kringetje waar het cijfer in staat en je volgt verder de lijn, die dan alle richtingen kan uitgaan.

Als je klaar bent, krijg je een aantal woorden, die door zwart gemaakte cirkels gescheiden zijn. Deze woorden vormen de vertaling van een Italiaans spreekwoord.

1 Veelgeb ruikte jongensnaam
2 En andere (afkorting)
3 Samengegroeide bos planten
4 Namiddag (afkorting)
5 Geluid van de koe
6 Voertuig op sneeuw of ijs
7 Gezworen belofte
8 Een beetje
9 Teken
10 Voegwoord

Raadsel

Vleeswaren in vel + lengtemaat + deel van een korenaar = beoefenaar van een verdedigingssport.

Visitekaartje

W. Kraan, Echt

Welk beroep heeft deze meneer?

Ziekenlijstje

Ansje Bouwmeester (6), Schoonbroekseweg 28, Apeldoorn, moet nog ruim drie maanden in het gips liggen. Wie stuurt haar eens een kinderkaart?

Jacob Klinkhamer, Beatrixoord Kamer A 3, Haren (Gron.), ligt al een half jaar ziek. Hij zou graag wat post ontvangen. Hij spaart foto's van Cliff Richard, Brigitte Bardot en Vince Taylor en postzegels, vooral van Nederland en Frankrijk.

Henk Giethoorn, Schutstraat 152, Hoogeveen (Dr.), is al een jaar ziek. Hij spaart foto's van Brigitte Bardot en Cliff Richard, plaatjes van Ivanhoe en postzegels. Ook zou hij graag post krijgen.

Aagje Vermeulen, Zuiddijk 14, Maasdam, heeft een fietsongeluk gehad en ligt nu al twintig weken plat op bed. Wie stuurt haar eens een ansichtkaart?

Tovervlechtwerk

Als je van links naar rechts de drie hieronder gevraagde woorden hebt ingevuld, kun je dezelfde woorden ook van boven naar beneden invullen.

1 Klein kwastje
2 Zomerlekkernij
3 Aalmoes vragen

OPLOSSING PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Koppelwoordraadsel

JACHT-VELD-SLAG
BOUW-LAND-MAN
SCHRIJF-INKT-VLEK
WIP-NEUS-VLEUGEL
TOCHT-DEUR-MAT
IJZER-ERTS-LAAG
KOOL-RAAP-STELEN

De eerste letters van de tussenwoorden vormen het woord VLINDER

Kamraadsel

S	T	R	O	O	P	W	A	F	E	L
L		O		O		E		U		O
A		N		F		N		I		O
G		D		T		S		K		N

Anagrampuzzel

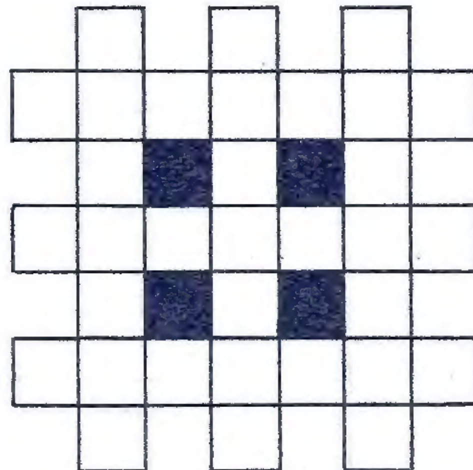
POPULIER
LIGUSTER
OLEANDER
ESDOORN
GAGEL

De eerste letters vormen het woord PLOEG.

Toevoegraadsel

1. BALK
2. BUIL
3. KINA
4. LAMP
5. VEER
6. KILO
7. KANO
8. BONS

De laatste letters vormen het woord KLAPROOS.

Dagboek
van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

(24)

10 AUGUSTUS 1963 ZAL PRINS BERNHARD DE ELFDE WERELD-JAMBOREE BEZOEKEN OP DE VLAKTE VAN MARATHON IN GRIEKENLAND. DEZE JAMBOREE WORDT OP 1 AUGUSTUS GEOPEND. ER KOMEN PADVINDERS UIT DE HELE WERELD; DOEL VAN DE SAMENKOMST IS ELKAAR BETER TE LEREN KENNEN EN ELKAAR ZIJN KUNNEN TE LATEN ZIEN.

10 AUGUSTUS 1925 WERD HET NEDERLANDSE DORP BORCULO DOOR EEN WERVELSTORM GETROFFEN. DE STORM GING GEPAARD MET EEN HEVIG ONWEER. BOMEN WERDEN DOOR HET NATUURGEWELD ONTWORTELD EN HUIZEN WERDEN ZWAAR BESCHADIGD. IN KORTE TIJD WERDEN TWEEDUIZEND VAN DE VIJFDUIZEND INWONERS DAKLOOS. DRIE PERSONEN WERDEN GEDOOD.

11 AUGUSTUS 1962 BRACHTEN DE RUSSEN EEN BEMAND RUIMTESCHIP, DE WOSTOK III, IN EEN BAAN OM DE AARDE. AAN BOORD BEVOND ZICH ANDRIAN NIKOLAJEF. DE DAG ERNA GING EEN ANDER RUIMTESCHIP, DE WOSTOK IV, OMHOOG MET AAN BOORD PAVEL POPOVITSJ. BEIDE RUIMTEVAARDERS BLEVEN MEER DAN ACHTENVEERTIG UUR IN DE RUIMTE.

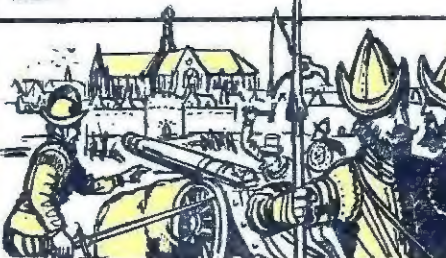

14 AUGUSTUS 1914 WERD HET PANAMAKANAAL GEOPEND. HET RUIM TACHTIG KILOMETER LANGE KANAAL VERBINDT DE ATLANTISCHE OCEAAN MET DE STILLE OCEAAN. IN HET KANAAL WORDT EEN HOOGTEVERSCHIL VAN ZEVENENTWINTIG METER DOOR SLUIZEN OVERBRUGD. EEN BESCHRIJVING VAN DIT BEROEMDE KANAAL STAAT IN **SJORS** NUMMER 25 VAN DE JAARGANG 1962.

14 AUGUSTUS 1945 BESLOOT DE JAPANSE REGERING OP AANDRINGEN VAN DE KEIZER TOT OVERGAVE AAN DE VERENIGDE STATEN. NA DE ATOOMAANVALLEN OP HIROSHIMA EN NAGASAKI ZAG DE KEIZER IN DAT VERDERE TEGENSTAND NUTTELOOS WAS. DE OVERGAVE WERD OP 2 SEPTEMBER 1945 GETEKEND AAN BOORD VAN HET AMERIKAANSE SLAGSCHIP **MISSOURI**. DE TWEEDE WERELDOORLOG WAS AFGELOPEN.

9 AUGUSTUS 70 NA CHRISTUS WERD DE STAD JERUSALEM, HOOFDSTAD VAN HET JOODSE RIJK, NA EEN BELEG VAN VIJF MAANDEN DOOR ROMEINSE TROEPEN ONDER AANVOERING VAN DE VELDHEER TITUS VEROVERD EN VERWOEST. REDEN HIERVAN WAS DAT DE JODEN IN OPSTAND GEKOMEN WAREN TEGEN DE ROMEINEN, DIE HUN LAND OVERHEERSTEN.

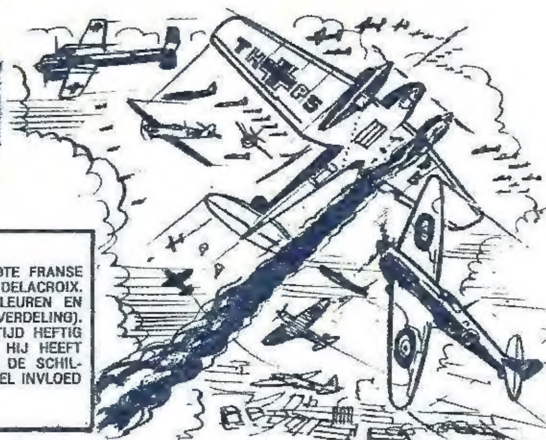

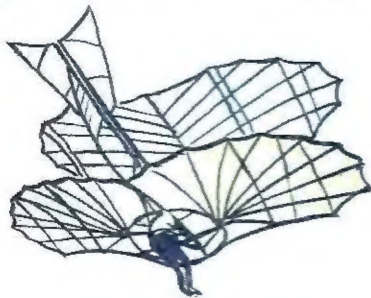
12 AUGUSTUS 1573 SLOEGEN DE SPANJAARDEN ONDER AANVOERING VAN DON FREDERIK HET BELEG ROND ALKMAAR, NADAT ZE EERST HAARLEM VEROVERD HADDEN. ALKMAAR GAF ZICH NIET OVER. OP 8 OKTOBER BRAKEN DE SPANJAARDEN HET BELEG OP. DEZE GEBEURTENIS WORDT NOG ELK JAAR IN ALKMAAR HERDACHT.

15 AUGUSTUS 1940 WAS HET HOOGTEPUNT VAN DE SLAG OM ENGELAND. DE DUITSERS PROBEERDEN MET MASSALE AANVALLEN VAN HONDERDEN BOMMENWERPERS EN JAGERS DE ZWAKKE ENGELSE LUCHTMACHT EN DE VLIEGTUIGFABRIEKEN UIT TE SCHAKELEN. HIERBIJ VERLOREN DE DUITSERS BIJNA ZEVENHONDERD EN DE ENGELSEN DRIEHONDERD TOESTELLEN. BEKEND IS DE LEEUWEMOED, WAARMEE DE ENGELSE VLIEGERS ZICH TEGEN DE VIJAND VERZETTEN. NA DE SLAG ZEI CHURCHILL: „NOG NOOIT IN DE HISTORIE HEBBEN ZOVEEL MENSEN ZOVEEL TE DANKEN GEHAD AAN ZO WEINIGEN."

13 AUGUSTUS 1910 OVERLEED DE GRONDLEGSTER VAN DE MODERNE ZIEKENVERPLEGING, FLORENCE NIGHTINGALE. EEN BESCHRIJVING VAN HAAR LEVEN EN HAAR WERK STAAT IN **SJORS** NUMMER 11 VAN DEZE JAARGANG.

9 AUGUSTUS 1896 STORTTE OTTO LILIENTHAL MET EEN ZELFGEBOUWD VLIEGTUIG NEER. HIJ BRAK ZIJN RUGGEGRAAT EN STIERF. ZIJN PROEFNEMINGEN EN THEORIEËN OVER DE LUCHTVAART HAD HIJ IN EEN BOEKWERK NEERGELEGD. HIJ IS EEN VAN DE GROTE PIONIERS VAN DE LUCHTVAART.

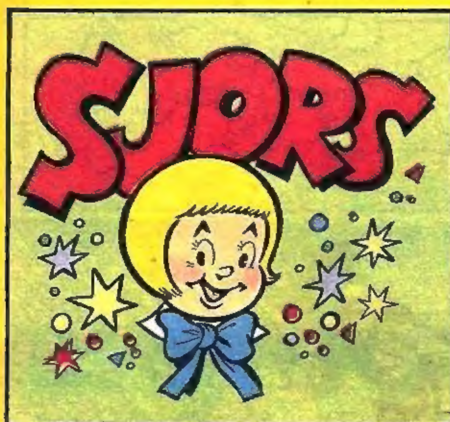
13 AUGUSTUS 1863 STIERF DE GROTE FRANSE SCHILDER EN TEKENAAR EUGÈNE DELACROIX. HIJ SCHILDERDE IN PRACHTIGE KLEUREN EN AFGEWOGEN COMPOSITIE (VLAKVERDELING). ZIJN WERK WERD IN ZIJN EIGEN TIJD HEFTIG BESTREDEN EN DIEP BEWONDERD. HIJ HEEFT VERSCHEIDENE VERNIEUWINGEN IN DE SCHILDERKUNST INGEVOERD EN HEEFT VEEL INVLOED GEHAD OP SCHILDERS NA HEM.

10 AUGUSTUS 1653 SNEUVELDE DE NEDERLANDSE ADMIRAAL MAARTEN HARPERTSZOON TROMP. ZIJN VLOOT LEED EEN NEDERLAAG TEGEN DE ENGELSEN BIJ TERHEIJDE. TROMP WAS DE EERSTE DIE HET VAREN IN LINIE (NAAST ELKAAR) INVOERDE, EEN STRIJDWIJZE DIE TOT IN DE TWEEDE WERELDOORLOG IS GEBRUIKT.

13 AUGUSTUS 1900 WERD DOOR ZESENTWINTIGDUIZEND MAN FRANSE, DUITSE, ENGELSE EN RUSSISCHE TROEPEN EEN EIND GEMAAKT AAN DE BOKSEROPSTAND IN CHINA. DE BOKSERS WAREN LEDEN VAN EEN CHINEES NATIONALISTENGENOOTSCHAP, DAT DE BLANKEN HET LAND UIT WILDE JAGEN, OMDAT ZE DE HANDEL BEHEERSTEN. DUIZENDEN BLANKEN WERDEN DOOR HEN OP WREDE WIJZE VERMOORD. CHINA VERKLAARDE TOEN DE WESTELIJKE LANDEN DE OORLOG. PEKING WERD OP 13 AUGUSTUS DOOR DE GEALLIEERDEN BEZET; ZIJ BEVRIJDDEN ZEVENHONDERD VREEMDELINGEN UIT HUN BENARDE POSITIE. OVER DE BOKSEROPSTAND IS EEN GROOTSE FILM GEMAAKT.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.